

הענוכים הזה

לר

חיי פמה

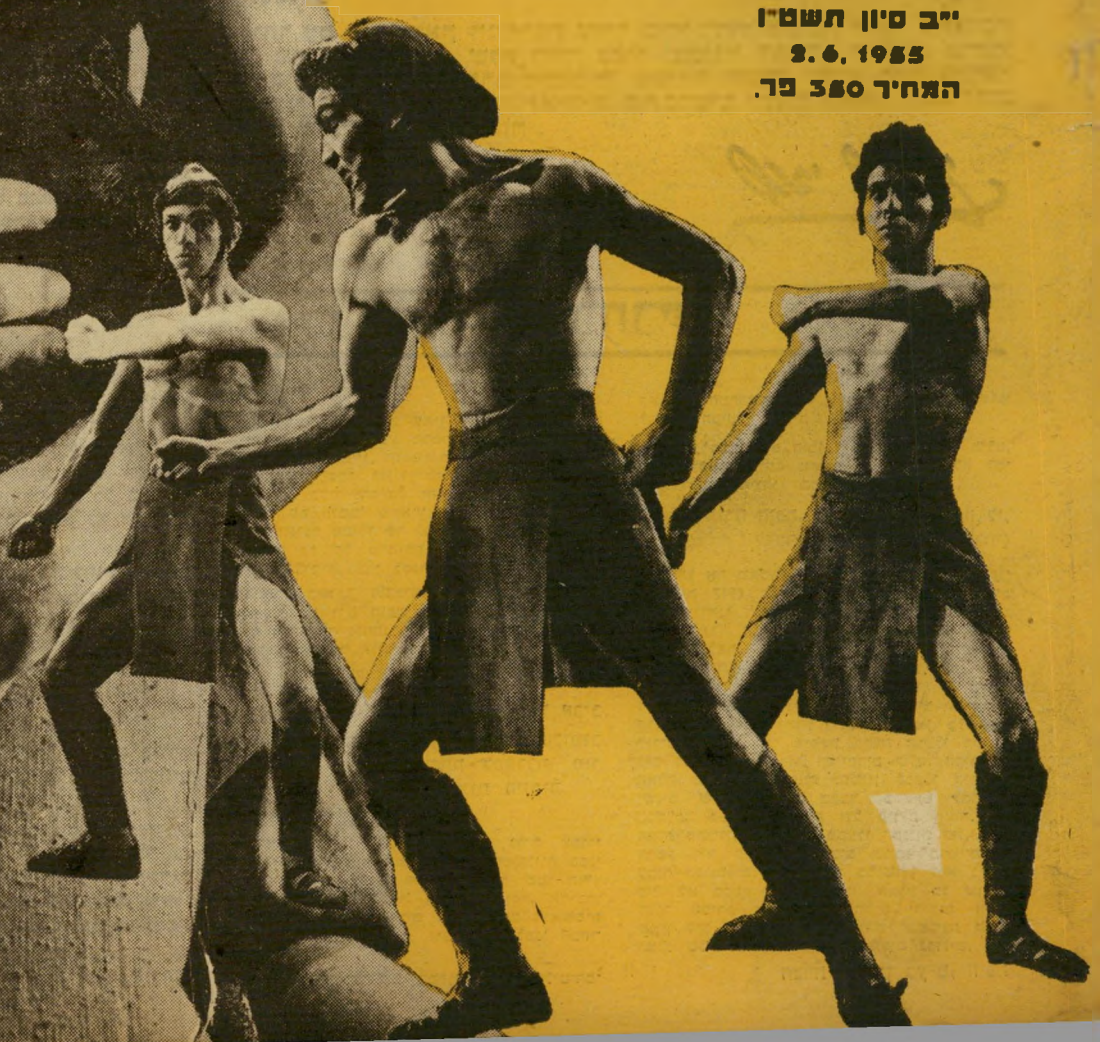
חושי גובה
רבע מיליון

היעלה הפאשיזם בישראל ?

ספור השער: שייקה ושוח'י

שנה 1800. 920
י"ב סיון תשמ"ו
2.6.1955
האחיד 380 כר.

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

העולם הזה

FRONT PAGE

השבועון האנגלי לאינטרנציונליזם

ASI ES!

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורכי-משנה:
דוב איתן, כרוך נאדל, אורי סלע

עורך כיתוב:
שיר לביא

הכתב הראשי:
עמנואל פרה

חברי המערכת:
משה בן-אפרים, יחיאל בשן, נוימה בבי, יולי גליי, רותי ורד, ברוי זכאי, יוחנן רובקה, זואי אוסטר, מאובר, אביבה סטן, עמוס קינן, סילבי קשת, אברהם רפפורט.

עורכי המהדורה האנגלית:
דניאל שפרן, דויד ססטור, ביל מלמן.

הממונה על המהדורה הספרדית:
שלמה הרר

עורך דפוס:
אריאל אריאל

מנהל מעבדה:
דוד מתינו

הציר הראשי:
שמואל ברתור

מנהל מבצעים:
שלמה אדיר

רח' גליסקון 8 תל-אביב. מנחם המברק:
"עולמפרט" ת. ד. 136, טלפון 26785.

סטוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

דפוס ישראל בע"מ, ת"א טל. 23204.

שין המערכת אחראית עבור תוכן המדוועות, מלבד רובי המוכנות על-ידי חברי המערכת ונכבדות רובי "צרכני", רובי למתברר, "דו"ח צנוט" וכו'. המוכנות כולל פרענות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת סלידה עבור "דו"ח צנוט" כולל פרענות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכן ולרעות המובעות בהן, ושאינו מקפידים בשום צורה שהיא את דעות המערכת.

21.6.72

מעשה-נבלה שעוד לא היה כדוגמתו בתולדות הארץ בוצע השבוע במערכת העולם הזה מטען של חומר-נפץ, אשר לברני החבלנים המקצועיים די בו כדי למוטט אנף שלם של בית על הנשים וילדיהם הישנים בו, הופעל ולא התפוצץ בדרך נס.

לגבי מערכת העולם הזה, היה זה רק שיא חדש בשרשרת הנסיונות להשתקה בכוח הורעו. לפני שנתיים וחצי, בשעות הלילה המאחרות, הבחין חבר-המערכת דוש (כיום הקאריקטוריסט הקבוע של מעריב) בחבלה מעלה עשן בחלון המערכת. הוא ניגש אליה וברגע ששלה אינסטינקטיבית את ידו כדי לבדוקה, התפוצץ המטען במגים. דוש נפצע קל, ניצול מגוקים הצריעם יותר הודות למשקפיו שלא נשרבו. המטען היה עלול לגרום לנזקים רבים יותר חמורים ללא היתר במקום פתוח, הפונה לאור החרושי, שהיה יכול לספוג חלק עיקרי של ההדף. האשטרה פתחה בחקירה, היא לא סיימה איתה עד היום.

לפני שנה וחצי הותקפו בחשכת לילה שני ראשי מערכת זו, בצאתם ממועד המערכת. הבריונים, מוויינים באלות כבדות, גרמו זעזוע מוח לשלום כהן, שהוצא מכלל פעולה למשך חודשיים. נסיונם להוציא את העורך הראשי מתוך המכונות אליה הספיק להיכנס. עלו בתוהו, אולם הם הצליחו לשבור ארבע מאבקות שתי ידיו.

המשטרה פתחה בחקירה. היא לא סיימה אותה עד היום. לעומת זאת ניהלה מערכת העולם הזה חקירה משלה, גילתה בוודאות כי אחראי למעשה הוא אישיות ידועה בצמרת אחד משרותי המדינה. המערכת תניח את מסקנות חקירתה לפני הציבור כאשר יפרוש אדם זה מכהונתו הלאומית הנוכחית.

לפני ארבעה ימים אירעה החמורה בהתנשקות.

היא לא באה כאפתעה מגורה. אזהרות מפירות, אם כי סתומות, הגיעו למערכת מאת מודיעים מוסמכים, הועברו מיד לידיעת השלטונות המוסמכים. לרוע המזל לא העריכו שלטונות אלה את חומרת האיום הוצב לימים מעטים, הוסר לפתע, בלי הודעה למערכת.

ביום השבת, שהוא כרגיל יום עבודה למערכת, נתגלה ליד דלת הכניסה מיטען כבד ביותר של חומרי נפץ: ארבעה לבניחבלה, בעלות משקל של 2 ק"ג, במצב פעיל ומתוצרת צבאית ישראלית טריה. בתוך אחת מארבע הלבנים היה תקועו הנפץ בעטיפת חומר-נפץ מאיק. מכשיר-ההפעלה הכימי, הפועל לאחר תקופת-זמן נתונה, היה מחובר לפתיל שהוביל לנפץ.

מכשיר זה היה מופעל, והפתיל — שרוף. הנפץ התבקע מחוץ לחומר הנפץ, בנס לא הפעיל את החומר עצמו. על סימני-הנפץ המאיק המקיף אותו ניכרו סימני-חריכה שהעידו כי להבת הפתיל הגיעה עדיו. סימני חריכה נראו גם על הריצפה, ועל הדלת היו סימני-חריכה. לפי דברי חבלן המשטרה העוסק, שברק את המצצה מיד עם גילויה, "היה זה נס שהמטען לא התפוצץ", והתפוצצות זאת "היתה עלולה להעיק את כל הבית".

המשטרה, אגב, פתחה בחקירה.

היא לא הסתיימה עדיון.

מה היתה כוונת המתנקשים?

סברה ראשונה, כאילו יכלה הכוונה להיות בעיקר הפחדה באמצעות פצצה שלא נועדה להתפוצץ, נדחתה במפגץ על-ידי כל החבלנים המוסמכים שעצמם שאלה המערכת. אמילו אם מניח אדם במכוון נפץ בלתי-יעיל בתוך חומר-נפץ, עדיין קיימת אפשרות כי להבת הפתיל, לאחר שהוצת, תדליק היא עצמה את חומר-הנפץ. אפשרות זו אינה תדירה ביותר, אולם רק חבלן נפשע, שאינו חס על חיי נשים וילדים הגרים באותו בניין, יכול שלא להביא אפשרות זו בחשבון. כפי שאמר השבוע איש המשטרה מפקח ראשון אהוד ספורטה, העוסק בחקירת המקרה: "מניח הפצצה לא יכול היה בשום פנים ואופן להיות בטוח שהיא לא תתפוצץ, אמילו אם במתכוון השתמש בנפץ-סרק".

באירציון רב נאלצה, איפוא, המערכת להסיק את המסקנה האיומה שהיתה כאן כוונה מפורשת להפעיל את הפצצה. יתכן שהמוטעים לא ידעו כי הפצצה הונחה, אולי במקרה, ליד אחד מעמודי-היסוד של הבית, ובצורה זאת סיכנה את חמש קומותיו של הבית על דיריהן. אולם כל חבלן שגורם לו נזק כי כדי להרוס דירה רגילה יהיה חצי ק"ג של חומר-נפץ הרבה מעל לצורך, ואילו פצצה של שני ק"ג, ביהוד ברחף סגור ולא באויר החומשי, מכוונת שלא להשאיר אבן על אבן.

שום אדם ברדעת אינו יכול להתעלם מסמיכות הפרשיות בין התקשות זו ובין סירת גילוי העולם הזה אודות השחיתות בעיריית חיפה. סידרה שכבר גרמה בשביעה הראשונים בלבד לשורה של מעשי-אלחמות, טרור ולחץ שהוקעו על-ידי העתונות העברית כולה.

למראית עין, אין זה מעשה פוליטי מחוכך לחבל ברכוש ובאנשים ערב מערכת-בחירות, ולהרויח דרך אגב כי הכינוי "גנגסטריזם" היה פחות מופשט מאשר נראה תחילה לרבים. אולם מנגנון טוטאליטארי, שנתקף לראשונה בחייו כפאניקה היסטורית, כפי שמעידים עשרות מעשיו בשבועות האחרונים, פועל על פי הגיון משלו. הגיון זה איסור לו כי כדאי לסבול אמילו נזק פוליטי חמור אך קצר, ובבלד לשים קץ להמשך החקירה, החושפת יותר ויותר את אופיו המושחת ומנחיתה עליו מכה אשר ממנה הוא עלול לא להירפא לעולם.

חשבון שני הוא, שחקירה מסועפת כזאת זקוקה לשיתוף-פעולה מצד מודיעים רבים, אורחים

בעלי תודלה, ששתקו עד כה, אולם העזו עתה לסכן את פרנסתם כדי למגר את הרשע. אנשי האלימות בטוחים כי אותם אנשים יירעזו כאשר יוברר להם שכוח-ההרוע הגם הוכנס לשימוש.

דרכי-ההגנה של העולם הזה מבוססים על ההנחה כי הגנגסטרים טועים בחשבונם. כהתבוססם בבוק השחיתות מוגת-הלב, אין הם מסוגלים להבק כי אורח רגיל יכול לגלות עוז-נפש כאשר הוא רואה לפניו את הסיכוי לחיסול וזהמת-השחיתות. על עוז-דורו זה סומך העולם הזה.

אין הגנה לחופש-העתונות במשטרה ובבתי-סוהר, ולא כל שכן בישראל. חופש העתונות מבוסס על עירנות הקוראים, שהם העם. אין ספק שהפתיל אשר נכשל בהפעלת נפץ הפצצה, הפעיל בכל זאת חומר-נפץ אדיר יותר.

הדבר הוברר בעליל כאשר פתחו השבוע יידי החושים בתעמולת-לחש מגוחכת, שמטרתה "לתפוס את הגנב". זהו אמצעי מסורתי של מוגל-לב.

חקירת העולם הזה לא תיפסק. נקטו האמצעים המתאימים ששום מעשה חבלה, ושום התנקשות בגופם של חברי מערכת מסויימים, לא תשתק את המשך הפירסום אף לשבוע אחד. אין אחרון גיבורים, ודברים המפחידים אותך מפחידים גם אותנו. אולם העולם הזה, כמוסד ציבורי וכתפקיד, עומד מעל לערכיו.

לא בשמחה נטלנו על עצמנו את התפקיד לגלות את השחיתות. יכולנו לסמוך רק על התוקף המוסרי של מאמצינו.

אנו פונים אל האנשים ההגונים, אל אותם המבינים כי ישנו רק נשק ציבורי אחד במדינה דימוקרטית, לאדם הרואה את עצמו מותקף על לא עוול בכפו — והוא להגיש משפט. אדם הנמנע מלהשתמש בזכות דימוקרטית זו, מצפוננו אינו נקי. בכל מדינה אחרת בעולם היה יורד מן הבמה הציבורית מיד.

המעשה שנעשה השבוע חייב לשמש אזהרה אפילו לאותם שאינם מחבבים במיוחד את העולם הזה. החומש אינו ניתן לחלוקה, וגם לא הפצצות. קיימת סכנה לא רק לפצצת גוספית במערכת העולם הזה. אם צורה זו של ויכוח תתגלה כיעילה, לא יוכל שום אדם ישר בישראל לישון בשקט.

משום כך, אין די בחקירה משטרתית שיגרתית. המשטרה חייבת לפעול, והאחריות למניעת מעשי-טרור מוטלת בלי שום סייג עליה. אולם המוסד העליון של המדינה, הכנסת הנבחרת, אינה יכולה להירעע ממילוי תפקידה: למנות ועדת-חקירה כל-מפלגתית שתחקור את מעשי-הזוועה ותקבע את האמצעים הדרושים כדי למנוע את הפיכת המדינה לשטח-הפקר.

ברגע האחרון ממש, בטרם נכנס עמוד זה לדפוס — כמעט ולא נשאר דפים שאליה יוכנס — הונחה הפצצה השניה תוך שלושה ימים, בארצו לידה ב. דפוס ישראל — סמוך לקיר הגבוה עם מכונית ההדפסה הפולמית את גליונות. העולם הזה. הפעם פעל הפצץ כסדרו. בשעה 6.20 בכוכר נשמעה ההתפוצצות המחרידה, שהדירה הגיעו עד רמת-גן. בקיר נפרץ חור כמותר של 70 סנטימטר ועל הכביש הסמוך לקיר אחרון זה כתב מי שכתב באיתיות סוד גדולות: "אבא חושי". אין לדעת, אם משעה ליצנות היה זה, שמתרתו לנסות לשים את העניין לזעז ולסם, או פשוט פעולה בנוסף הגנגסטרים בזמלי ארצות-הברית, שהיו מסמנים בחיפזה גלוייה כל אחד מפרבנותיהם בסימו היכר שנהם. אחד מעובדי הדפוס, שהקדים לבוא, נפצע בראשו ונשלח לטיפול רפואי כשהוא סובל מהלם.

לדמה כי הפעם יהיה ברור גם לאחריו הצינוראים מה טיבו ומה ערכו הציבורי של המעשה. הוא מחייב תגובה ציבורית רחופה ביותר בקנה מידה שטרם היה כמותו בישראל, כפי שטרם היה מעשה נכלה בקנה-מידה זה.

בשעות הראשונות אחרי ההתקפה השניה הגיעו אלינו פניות של קוראים אשר תבעו לא לסמך על פעולת מנגנון החוק, אלא לעבור מיד לתגמול גופני נגד קבוצת הגנגסטרים.

מערכת. העולם הזה — פונה בזאת בכל לשון של בקשה לקוראיה ואוהביה דיה להמנע ממעשים פזיזים ולסמוך על הגנת דעת-הקהל כאמצעי הגנה עיקרי.

יחד עם זאת רואה המערכת צורך מירי דחוף בארגון הגנה מתנדבת על מרכיבי המערכת, שלא יהיה פסוק למנגנון הבטחון הרשמי. אזהרה העתון המוכנים להתנרב לתפקידי שמירה והגנה, ושיש להם הכושר הלופני והנסיון הצבאי המתאימים, מתבקשים לפנות באופן דחוף לדוב איתן במערכת. העולם הזה.

אורי אבנרי

מכתבים

הפצצה
זה עתה פתחתי את עתון הבוקר בו הוסיפה היריעה כי חומר נפץ מוסק, שבכוחו היה להעיק את כל הבניין, הוטמן במערכת העולם הזה. תארתי לעצמי שנילוויכס האחרונים בפרשת השחיתות בעיריית-חיפה יהיו פתח לחסמים לא-תקינים עם תומכי מפא"י, ויתכן, חשבתי, שהי דברים יגיעו אפילו עד למשפט אך מעולם לא האמנתי כי על פרסומה כנה ובלתי משהרת ניכרו כאלומות, כדי לסגור את הפיות...

היתכן בשנתה השביעית של מדינת ישראל, שהאזרח לא ידע חופש בארצו ששחרר ברם? האם לשם כך נלחמנו והקרננו קרבנות? להיות כפחד מתאים מ, "אויבים מבפנים"? להיות אני מושיט לכם את ידי, כיתר קוראי עיתונכם, לראות הערכה והערצה המשיכה.

ארהון שלומוב, תל אביב

תודת מערכת העולם הזה לקורא שלומוב
שהביא את המכתב אישית למערכת, מיד לאחר פרסום הידיעה בעתונות היומית.

חיפאי עזים-שם
...מפלא אני שטרם התעורר גורם ציבורי אשר ידרוש להביא את האשמות הפליליות בפני בית-דין מוסמך מטעם המדינה, אשר שמו הולך לפניו כמוסד בלתי-חלול ובלתי משוחר, אדרבה, אשמת מאור, ועמי רבים אחרים, אם הנאשמים יוכיחו את נקינת כפיהם, ורצויו עוד לפני הכתי-רות...

מרוע שותק פרקלים המחוץ (או פרקלים-הים)

דינה? המתקשה הוא באיסוף החומר הררש לנגשת תביעה פלילית?

ושורת המתנבים היכן היא? מרוע גרם קולם, האם דוכאה תנועת שחרור זו, שבבעיה לה למי טרה לטהר מדינתנו מכל נגע וזרעת?

אורח חיפה, (מעמד) אינו מרשה לי, לעצרי, לפרסם שמי וכתבתו)

**זה קרה
ב-1975**

„הוא מטיף לכם לצנוע ורעב, צעק בני הראל, „אכל הוא וחבריו גרים בגורדי השחקים, וזוללים ארבע פעמים ביום!“

אחרים, בנימינו

מאת אורי אבנרי

„ניסיתי. הוא לא זוכר. היו בחטיבה עשרות אנשים ששינו אחר-כך את שמם להראל. הי מזור הוא שנדמה לי שראיתי פעם את הפר צוף הזה. אך איני יכול בשום פנים להיזכר.“

„כל העניין הזה מגוחך, נרגע אלון. ב- שיטות נאציות כאלה לא יצליחו אצלנו. הוא לא יבחר!“

גאנדי היה זהיר יותר. „ישנם דו“חיים שהוא מצליח במעברות המפגרות יותר. הוא קורא למפלגה שלו „אחזה“, והוא מחלק לצעירי רים סמלים של שלושה חצים.“

„חצים?“

„כן, אתה יודע, אחת המכונות האלה ש נסעו על בניין בימים ההם. השד יודע מנין השיג אותה. טוען שהוא אש עני ומסית את העולים החדשים.“

„הממ. היה בפלמ“ח?“

„השד יודע. מפיץ תמונה של עצמו ב מדי רס“ר, עם סטן. קרבי מאד. אומר שהיה בחטיבת הראל ושהניף את הדגל על הקס טל. שם גם נפצע, לדבריו. יש לו צלקת ענקית בפרצוף. ניסיתי לברר ברשימות. אבל חלק מן הרשימות חסר.“

„צילצלת לסוכנות?“

„כשמישהו דיבר במדינת ישראל על „ה סוכנות“, הרי התכוון לאיש אחד: יוסף טבני קין, יושב-ראש הנהלת הסוכנות היהודית מי שהיה בעוריו מפקד חטיבת הראל.“

עומד מפרק הפלמ“ח, אותו יליד-מסחה, יג אל אלון, שהחזיר את חייליו מארמת מצריים בימי הסיבוב הראשון והציל את ארצות ערב! עברי, התנער! פרוק את עול הבוג דיב! מסור את גורלך בידי האיש שהעז לק רוא תגר על הכנוסיה השפלה, גיבור הפל מ“ח, בני הראל!“

„ובכן, חזר ושאל אלון, „מי זה?“

גאנדי משך בכתפיו. „איננו יודעים הר בה. טיפוס חדש לגמרי. בן 45. נראה יותר צעיר. עובר ממעברה למעברה באוהל שהר כיב על מין מכונת-משא ישנה.“

„מכונת משא?“

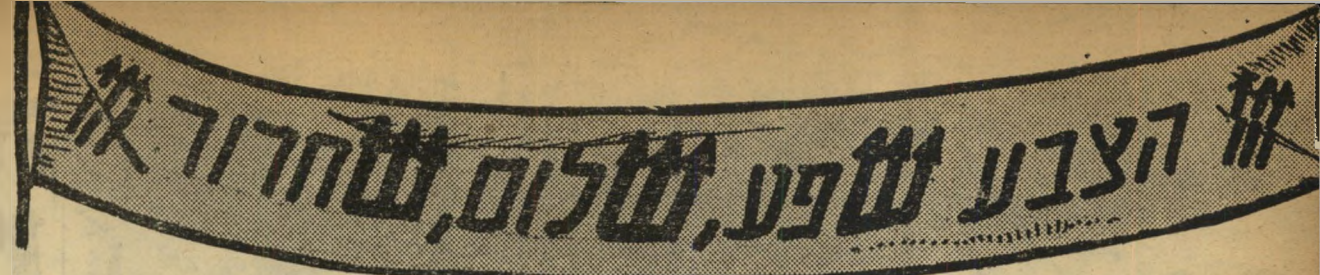
„מי, לכל הרוחות, הוא בני הראל?“ רחח ראש-המטה הכללי, שראלף יגאל אלון. גאנדי הסתכל בו בסקרנות. כמעט איש לא ראה מימיו את הרמטכ“ל רותח. גם גאנ די, שהכירו כבר עשרות שנים לפני שהוא עצמו הפך לרבי-אלוף רחבעם זאבי, ראש-אגף מבצעים, זכר רק מקרה אחד כזה, בשעת המערכה ההיסטורית מול רסיה, כמעט לפני דור.“

הרמטכ“ל, שפניו עוד היו צעירים למדי, על אף השיבה שזרקה בשערותיו, נטל שוב את פיסת-הנייר המקומטת שהיתה מונחת לפניו. היא היתה מודפסת במכשיר פרימי טיבי כמעט נשכח, מכונת-הכפלה. אולם ה דבר לא הקהה את עוקץ התוכן.

„כנוסית שר-האלופים שהשתלטה על המ דינה, מוכרת אותך לערבים!“ קרא הרמטכ“ל מן הכתוב, „אתה רעב והם שבעים! אתה זר גר בבולקון והם כנורדי-שחקים! אתה זר חל ברגל והם דוהרים באוראניות! בראשם

האוראנית, כלי-רכב ממונע בכוח האורא ניוט, הונהגה בשנת 1963.

האוראנית, כלי-רכב ממונע בכוח האורא ניוט, הונהגה בשנת 1963.

ביותר. בני הראל וכווי המגזכים נשכח כל ל.

שרת פוחח וסוקר
את מושב הכנסה

לא לזמן רב. הבחירות לכנסת השמינית התקיימו בפברואר, 1975. "האחיה" של בני הראל, שהופיעה זו הפעם הראשונה בבחירות, זכתה ל-46 מקומות בכנסת.

כתב ההינדוסטיאן טיימס, אחת הבמות הישראליות המעטות ששרדו בעולם, תיאר את התגובה בישראל במלים מאופקות: "תדהמה פרצה בחוגי הממשלה בירושלים. הממשלה התכנסה עוד בשעות הקטנות של הבוקר, עם הגיע בשורות-האיוב מן הקלפיות. נסיונותי להשיג חוות-ידע מפי השרים בפ"ר ורודורים עלו בתוהו. בירושלים סבורים כי תוצאות הבחירות הן ביטוי לאי-שביעות-הרצון של העולים החדשים מן המצב הכלכלי, אולם אין ספק שזוהי תופעה חולפת. המפי"ל החדשה, המורכבת מאנשים בלתי-ידועים, לא תוכל לעמוד בכנסת מול גוש "האיי" תוד-הלאומי, בו מאוחדים כל המנהיגים המוכרים, וביניהם המישית שריי-האלופים שאין להם מתחרים לפופולריות המונית..."

כעבור יומיים הודיע אותו כתב: "מתיחות שוררת בחוגים מדיניים כאן לקראת פתיחת המושב הראשון של הכנסת החדשה. מקורות מוסמכים מנבאים כי תהיה זאת נקודת המפנה..."

היתה זאת נקודת-המפנה, אך שונה מאד מזו שתיאר לעצמו אותו כתב, כפי שנאלץ להתודות בכתבתו למחרת היום: "הארץ דמי תה היום לשדה-קרב. למן שעות הבוקר הן מוקדמות נהרו מאות אלפי אנשים, ברובם עולים חדשים, ירושלימה. חברי הכנסת החדשים פלסו להם בקושי מעבר בין ההמון הצפוף, בו בלטו במיוחד אלפי צעירים במדים: מכנסת-האקאי קצרים, חולצות-חאקי, כובעי-טמבל וע"ל הם סמל של שלושה חצים. המשטרה היתה חסרת-אונים. מנהיגי "האיחוד הלאומי" נתקבלו בקריאות-בזו מאורגנות, ואילו מנהיגי המפלגה החדשה, שאיש מהם לא היה מוכר לי, נישאו עד לשערי הכנסת על כתפי ההמון..."

את אשר קרה בפנים תיאר כתב הארץ בצבעים קודרים: "מחזה מביש, שלא נראה עוד כדוגמתו בישראל, נערך אתמול בבניין הכנסת בירושלים... בהיכנס החיכים לארץ למחרת צעקות ההמון הפרוע בחוץ, מבעד לחלונות הסגורים, וההמולה לא שקטה אף לרגע אחד. היא היתה כמנגינת לחי למחזה

צי השנה האחרונה ארצה. היה צורך דחוף להציל עוד שני מיליונים. לא היה כל סיכוי לקבל עזרה מן המדינה האדירה היריבה, בימ"ס (כרית היבשות-המועצתיות-הסוציאליסטיות), שהשתרעה מברלין עד יאקארטה. לשליטי בימ"ס לא היה כל רצון לעזור מורת-רוח במיצרב, המעצמה הערבית שתמכה בה.

"ישנה התחרות בין הרוסים והאמריקאים, סיכסך דיין, בהחליקו בתנועה עצבנית את שורת אותות-ההצטיינות שסיסטה את חוהו. "בעמא", בבגדאד, בדמשק ובבירות צועקת התעמולה האטלנטית כי עירדן* תשחרר את פלסתינ. בקאהיר, קזבלנקה, מכה וחאר"טום צועקת התעמולה הסובייטית כי מיצרב תשליך אותו לים."

הדו"ח של יושב-ראש הנהלת הסוכנות לא היה שמח יותר. "התרגלנו יותר מדי להתקיים על המענק האטלנטי", התלונן טבנקין. "הפסקת המענק כמעט השמיטה את הקר"קע מתחת לרגלי המשק שלנו. למעלה משנתי שלשי העליה לא נקלטו. המשקים מלאים עד אפס מקום. אני יודע שאצלי בבית אי אפשר להכניס אפילו עולה חדש נוסף, וגם אילו היה נפתר הסיכסוך במשק..."

מסביב לשולחן פרץ צחוק. הסיכסוך בעירדן, חרוד, שעבר מאבות לבנים ומבנים לנכדים, למרות שאיש לא זכר עוד את מקורו, הפך זה מכבר לבדיחה הישראלית הנפוצה ביותר בארץ.

הויכוח נסתיים בנימה של "אין ברירה", שהזכירה לשרי-האלופים את ימי געוריהם במלחמה. איאפשר היה לסגור את שערי הירדן לפני הפליטים שהתדפקו עליהם בחוסר כל. איאפשר היה גם לדעת כמה זמן עוד תרשה ממשלת אטלנטיה את יציאתה. כל זמן שאפשר עוד להציל, על נו להציל! סיכסך יגאל ידן. הכל הסכימו. כשקמו השי"רים מכורסותיהם, לא היה מצב-רוחם עליו

יה אחד נגד 119. איש לא ישים לב אליו. זה יהיה הסוף של כל הענין הסטופס הזה."

דיין סוקר את המצב המדיני

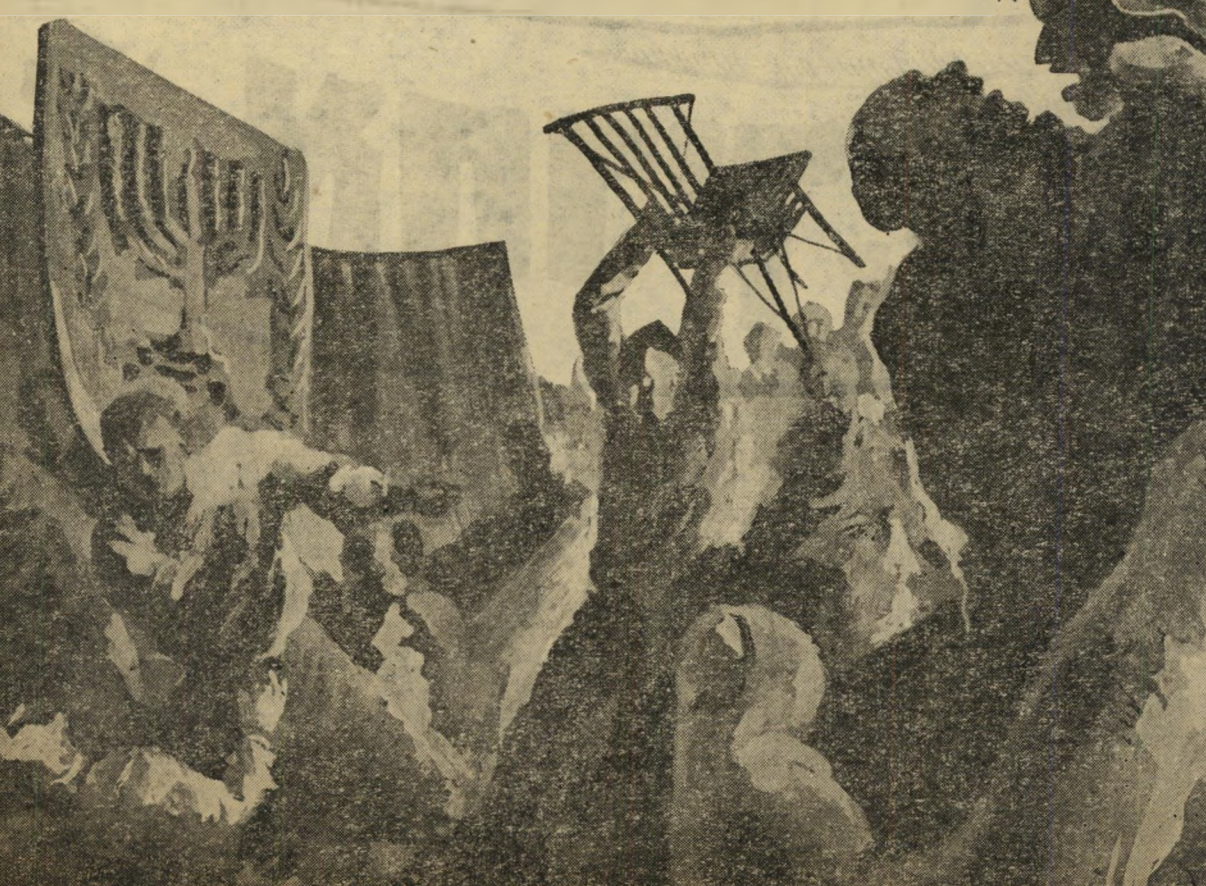
בישיבת הממשלה הוזכר שמו של בני הראל רק דרך אגב. שרה-חינוך, שראלופ ד"ר (לפילוסופיה) משה כרמל, הציע לאסור אותו באשמת הוצאת-דיבה. אך חכרו במשק נען, שרה-בטחון ישראל גלילי, פסל את הרעיון מיד. "זה רק יעשה לו פירסום. אנשים עוד יכתרו בו כדי להוציא אותו מביתי-הסוהר. לפי שעה אין לו סיכויים לקבל די קולות אפילו כדי להיבחר בעצמו!"

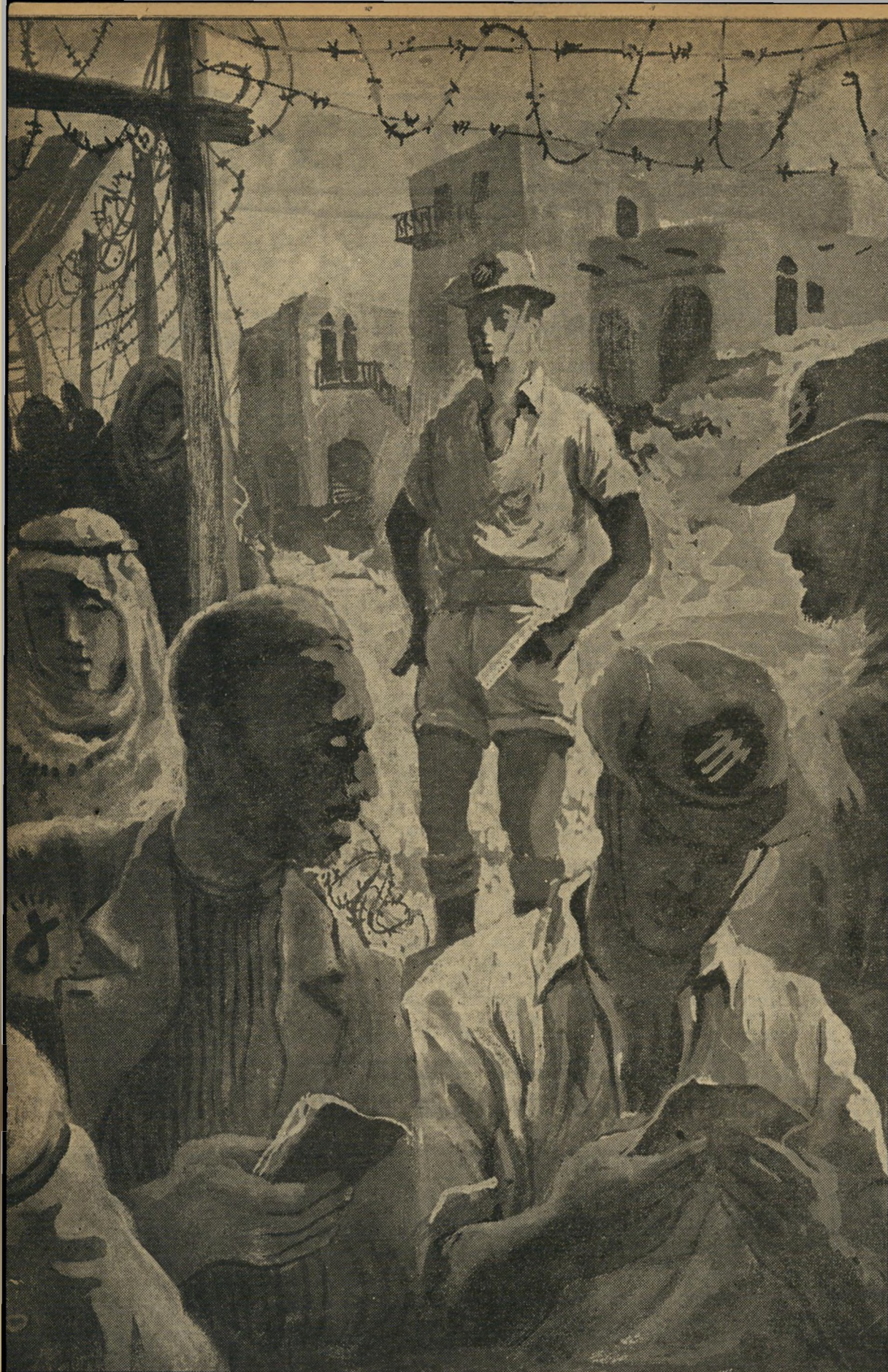
בעית הבחירות לנסת, שעמדו להיערך בעוד שבועיים, העסיקה את הממשלה אך מעט. מאז הסכימו, לפי שלושה חדשים, כל המפלגות הישראליות להופיע ברשימה משותפת של "האיחוד הלאומי", ירדה הבעיה מן הפרק. ראשי הממשלה, שראלופ יגאל ידן, ביקש במלים קצובות, כדרכו, את שרה-חיון לתת סקירה מדינית.

התמונה שהצטיירה מתוך דבריו של שראלופ משה דיין לא היתה מעודדת ביותר. הן גל האנשישמי שעלה ברחבי אטלנטיה, המדינה האדירה שהשתרעה מלונדון עד סן-פראנציסקו, ומשם עד טוקיו, התגבר והלך. נוסף על מליון העולים חסרי-כל שהובאו בחי

שרת אך פתח את מושב הכנסת. -כבר צעקה חברי המפלגה החדשה: "כואד! ע.כר 'שראל"

המכוור בפנינו... חיי הכנסת ארכו כחמש דקות בלבד.

ושבראש הכנסת הוקן, משה שרת, אך פתח את המושב, והספיק לומר כמה מלים שגרתיות על רצון המדינה למוג את גלויות ישראל ולהושיט את ידה לשלום ולידידות לשתי מדינות ערב השכנות, כאשר נערכה באולם שערויה חסרת-תקדים. חברי המפ"ל גגה החדשה קפצו ממקומם, השתערו על דוכן הגש אות באגרופים קמוצים בקראם לעומת הושבראש המכוור "בוגד!" "עור כר ישראל!" "שכיר ערב!"

תוך שניות מספר התפתח קרב-אגרופים, בו ניצחו הנציגים הצעירים של כנופית הר אל את צירי "האיחוד הלאומי", שגילם הר ממוצע עולה על חמישים. כעבור שלוש דקות דמה אולם-הכנסת לשדה-קרב נוטש, כשרק נציגי "האחווה" מתרוצצים בין השולחנות ההפוכים. בני הראל, בעל הצלקת הגדולה על מצחו (ראיתיו זו הפעם הראשונה פנים אל פנים), ניגש לחלון ובישר להמון המריע בחוץ: "אחרי 27 שנות חרפה ובגידה נקמתי את ניקמת חללי תש"ח. קיימתי את הנדר שגורתי לעצמי על קברם הרעון של חברי, כובשי הקסטל, לטהר את בית-המקדש של הדמוקרטיה הישראלית מן הטינופת שפשטה בארץ ככנת על גופו של ענק כבול..."

קוראי יתקשו להאמין כי האספסוף קיבל מלים מתועבות אלה בתשואות סוערות, כי שמקהלות של צעירים וצעירות צוחים ללא הרף, עד כדי שכרון, "אחריך בנימין, אחריך בנימין!" סיסמה שנגנבה ללא בושה משיר דבורה בתנ"ך. כל זה תוך הרמת שלוש אצבעות יד ימינם, הברכה הרשמית של המפ"ל.

הארץ היה העתון הראשון שקיבל בכרזה את החלטת הממשלה לפזר את הכנסת ולערך תוך חודשים בחירות חדשות. הוא הבטיח לקוראיו שאין כל ספק שדעת-הקהל הנאורה, שלמה עתה להכיר את פרצופם האמיתיים של בריוני "האחווה", תחזיר אותם ביום הבחירות לתהום הנש, ממנה צצו במקרה.

גילי מופתע בנאר'שבע

מצדה זאבי ישבה בנוחיות על הספה, לגמה בהיסח הדעת כוס מיץ אגנס מן הנגב. גליון העולם הזה, שעל שעריו הר מיעה תמונת אביה על רקע של מפה צבאית מסומנת בחיצים, היה מונח לידה בלתי-פתוח. מבטה היה נעוץ בקיר ממול, עליו הטיל זכר שיר הטלסינימה* את תמונתו של נשיא המדינה הנואם. דויד בן-גוריון הזקן נראה עייף מאד על המסך. נאומו, ששודר מארמון החורף בשדה-בוקר, פתח רשמית את מערכת הבחירות של "האיחוד הלאומי".

היה חסר בנאום אותו תוקף, שציין את בן-גוריון שלמני עשרים שנה. דבריו היו מדוכים דכים כמעט. "מאז שחדר ההיסטוריה של עמנו הורגלנו לחיות חיינו בין הגושם הגדול. ממלכת יהודה, שקמה בין מצרים ורבל, ממלכת החשמונאים שהתחזקה מעמד בין אנטיוך ואלכסנדריה, סמנו לנו הדרך. כבר בנאומי מיום האחד במאי 1955 אמר שר-הבטחון של אז, זמן רב לפני שקמה בחסות האטלנטים מדינת עירדן מצפון ו לפני שקמה בחסות הסובייטים מדינת מיצ-רב מדרומו, שמדינת ישראל נועדה בין ההשגחה העליונה למלא תפקידה כחץ בין העקם היריבים... כמו יוגוסלביה, אוסטריה, גרמניה ופינלנד, ישראל היא אחת ממדינות-ההפרד השומרות השלום בעולם... לא נתפתה להרפתקאות עקרות, לצינצוץ חרבות וברק כידום... ונכור דברי החכם היווני אפלטון, שקויה לשלטון הפילוסופים במדינה, ואת דב רי נביאי ישראל כי מציון תצא תורה..."

מצדה, בת ה-21, היתה מרוגזת, וברוגזה היתה עוד יפה מן הרגיל. לפני כמה דקות טילפן יורם והודיע שהוא עסוק. כמעט תמיד היה עסוק בימים אלה, בגלל פעולתו באיון מפלגה טפשית. מצדה לא היתה מעוניינת בפוליטיקה. הפוליטיקה שיעממה אותה. היא לא הבינה כיצד אנשים מבוגרים מסוגלים להתרגש על כך, כמו אביה, שאסר עליה להביא את יורם הביתה, בשיכון הקצינים הבכירים. אבא אמר שירם הוא נאצי. מצדה לא ידעה מה זה נאצי.

אותה שעה ישב יורם (ההשד הבלונדיני...)

* הטלסינימה מכשר-הטלביזיה שהטיל את

פקודת בני הראל קבעה: תחום תושב לערביי ישראל. כל אחד מהם חייב לשאת תשלום ירוק עם האות "ע"

יום. הם חיים חיי הוללות בדירותיהם המפוארות בקומה העשרים, שעה שאתם רועדים מקור באוהליב. זהו מחיר הבגידה, המחיר שבגללו הם מוכרים אתכם לערבים..."

המשך הנאום טבע בהמולה, כשהמון היה נסער התנפל על כמת-הנאומים, טילק את גלילי בכוח. איש מהם לא ידע כי גלילי עדיין חי בחדר וחצי בשיכון התתיקים של משק נען.

יורם, רכז ראשי לענייני תעמולה, היה מרוצה מאד. אותו בוקר נחלה "האחווה" (רשימה ש' - למען שפע, שיהרור ושלום) נצחון תעמולתי גדול, ויורם, שהכין אותו בכל הקפדנות של במאי, זכה למחמאות רבות. שר הבטחון, ישראל גלילי, טס לבאר-שבע וניסה לנאום במעברה. באמצע נאומו, כשהחל לעולם צנע וחלוציות, נפסק הרמקול. לעיני מאות אלפי צופים, שעקבו אחרי האסיפה בשידור הטלסינימה, קפץ בני הראל על מכונית-המשא שלו, שצוידה במקרופון ונטר מחובר לרמקולים. הוא מטיף לכם לצנע ולרעב, צעק הראל בקולו

דמות מגושמת, כמעט גסה, התרוממה ב" כורכה ממול. היה זה "הפטיש", כפי ששימשה שדמי, מפקד פלוגות-הראל, אהב לקרוא לעצמו בעזרת תועמלניו. "תמיד אמרתי לך שכל הבחירות האלה הן שטויות. אני מוכן לדפוק אותן. תן לי רשות ואני אהפוך את הארץ על ראשה. כמה מאות פגרים, והעסק יהיה ביינינו."

לירום עצמון יש רעיון

בחדר לא שרר מצב-רוח של נצחון. ה-

"והצבא?" שאל בני באירוניה. "ימסרו לכם את הטאנקים?" הוא הוסיף לפסוע.

הצטרף לבני בעוד מועד!

מתגנדי העיקריים למחנה מעצר באריתריאה, אשר שליטה קיסר חבש, היה בנדיה ודי תיק לבדינה. משה שרת, דויד בן-גוריון, הדי קולק, ראובן שילוח וכ-250 מנהיגים אחרים הוטשו לארץ נו (סביב החמה) קר או לה הליצינג בלחש. אולם הרי כל מי שילה צר כה להגן על עצמה.

מצדה הושפעה הרבה יותר ממצברוחו של יורם, שעמו התראתה לעתים מזומנות, בפגישות חטופות של חצאי שעות. יורם, מרכז לאומי לעניני הסברה (התואר "שר" בוטל), העמיד פני אדם שחלמו התגשם, אך הוא לא יכול היה לרמות את מצדה. משי הו כירסם בו. מה ושם השמיץ רמו: המצי? אות לא נראתה כחלום. יורם קיווה כי מיד עם השגת הנצחון הפנימי יגשים המדינה את הא חוד הלאומי האמיתי, ירכו את כל כוחות המדינה ויפתח מיד במלחמה המשחררת. במקום זה ראה את מנהיגי האחוה פולשים לדירות המהודרות של קודמיהם, עורכים נשפים, מחסלים את יריביהם האישיים.

רק פעם נסה יורם לשוחח פנים אל פנים עם בני הראל, שהסגיר עתה אף בפני חבש ריו הקרובים מימי המאבק. מה עם המלחמה? למה מחכים? המדריך רק צחק. "אתה ילד, יורם" הפליט ברחמנות אבהית. "מלחמה? לא נוכל להחזיק מעמד אפילו יומיים. האטל נטם והסובייטים יעשו יד אחת נגדנו. שכח מזה. העיקר שהגענו לשלטון."

יורם לא נתן לספקותיו לצפון למעלה. מת חותו הפנימית התבטאה במרה שחורה, שמצאה לה פורקן בפגישות עם מצדה. בין דכאון אביה והתפרצויות חברה, היתה מצדה אומללה למדי.

נאנדי מנהל תמונה ישנה

חוסר מנוחה מורו השתלט עליה. היא פתחה את הטלפון, ראתה את בני נואם בפיני חטיבה עצומה של פלוגות הראל, סגרה את המכשיר. העתון (התנגשות מזוינת בי גבול עזה — 35 מצרים נהרגו) היה משעי ממם. כשחזר אביה ועבר ללא אומר ודברים לחדרו, היתה רכונה, ללא התלהבות, על אלבום ישן של תצלומים.

התמונות היו רבות, ואט אט שכחה מצדה את המצב האומלל. הפגישה עם יורם בסיוול למכתש (כמה זמן עבר מאז!) העליה הראשונה עם אביה בשביל הנחש של

(המשך בעמוד 18)

אורה מורה של דכאון שררה בבית אביה של מצדה יצא כל בוקר באורניתהמטה לזשרדי המטכ"ל, אולם הוא עשה זאת ללא מטרה וחשק, כאוטומט החוזר על תנועה ישנה. הכניתם של שריהאלופים להשתמש בצבא כדי למגר את "האחוה" התנדפו במרה, כשנתברר כי הקצינים הצוערים, מדרגת סנאולוף ומטה, הצטרפו בלב ונפש לאחיה.

ראובן שילוח באריתריאה

גאנדי הבין אותם. לא היתה זאת רק הנטייה הטבעית של חיילים צעירים לפתור את הבעיות על-די מלחמה. היתה זאת גם אי הסבלנות של קצינים, שעליתם בדרגה הואטה בגלל ריבוי קציני-ת"ש המזדקנים בצמרת. הצעירים לא יכלו שלא לזכור כי יגאל אלון היה בן 27 כשביצע את המיבצע הקלאסי בנגב, שנלמד עתה באקדמיה הצבאית. בער בהם הרצון להוכיח את עצמם, לרכוש תהילה ועמדה. המלחמה שהובטחה עלידי בני הראל רמזה להם על הזדמנות זו.

דכאה יותר את גאנדי אוישותם הגמורה של הצעירים לדיעות-הזוהעה שעברו מפה לאוזן, במסדרונות המטכ"ל — המקום הריחיד בארץ בו עוד העזו אנשים לדבר בכלל. הסקודה הראשונה של הממשלה החדשה, שיביטלה את אורחותם של ערביי ישראל, קבעה להם תחום-מושב וחייבה אותם לשאת על בנדיהם טלאי ירוק עם האות עין, לא זיעזיעה את הסרנים והסגנים. מה יש? מי שהו צריך לסבול. אי-אפשר לטגן חבתה מכיל לשבור את הקליפות.

רבים, כמו מצדה עצמה, סיובו בכלל להאמין לדיעות-הזוהעה, זקפו אותן על חשי-בון חושי-הנקמות של הזקנים, שלא יכלו להשלים עם הסדר החדש. מדוע לא להאמין כי המצימים המפורסמים הם, כפי שקבע שבים, "מתנות-מיניון" רגילים, מהם נשלחו אויביה-סדרה-החדש למקצועות חדשים? מדוע להאמין לשמועות הנוראות על עינויים חשי-מליים, הלקאות ורציחות לאור היום? לא היה פלא שהמשטר החדש שלה את

באירה זו הופיע בני הראל בעיני רבים כמושיע. סיסמתי-הבחירות של יורם עצמון: "עשרה ימים נותרו להצלת מולדתך!" הצלפה כשוט על הבוחר הנבוך. אי-אפשר היה להימלט מסמל שלושת החיצים, משלוש ה"אצבעות המורמות, משרות-המיצע של ה"צעירים ולבשרי-המדים ברחובות, מן הצעקות הצרודות שגברו והלכו, הטביעו כל קול אחר: "אחרין בנימין! — תנו לו את השאנ"סה! — — — הוא שמר אמונים לך, אל ת בגוד בו אתה!" ובעיקר, דירבון אחרון למחסום: "הוא ינצח — — — יבוא יום שפטים בבגדים!" — — — הצטרף לבני בעוד מועד!

לשוא הובא בן-גוריון הזקן לתליאביב. לשוא גויסו 120 אנשירות, ובראשם שח"קנית-הבימה הדגולה חיה הררית, שפרסמו קול-קורא להצלת הדמוקרטיה. פיצוץ הכותל הגדיש את הסאה. בארץ התמשטה ההיסטורית. דתיים עברו בהמוניהם למחנה "האחוה", יהדות-העולם המזועזעת שלחה לה תרומות, אפילו המתונים הבינו כי שוב אין מקום ל"סתרונות רגילים."

השלב האחרון של מערכת הבחירות הש"תקף יפה ככותרות הראשיות של העתון מעריב:

- 3.3.75: יושם קץ להשתוללות הבריונים.
- 4.3.75: אין סיכויים לפאשיזם יהודי בישוב הוותיק.
- 5.3.75: הסכנה לדמוקרטיה הישראלית גוברת.
- 6.3.75: מאמצים אחרונים להילחם ב"כוחות ההרס".
- 7.3.75: תחר הבחירות — מר הראל מס' ביר מצעו.
- 8.3.75: אורה של התנגשות בארץ — סיכויים טובים ל"אחוה".
- 9.3.75: 63% לתנועת הראל — נצחון גדול לכוחות המחר.
- 10.3.75: המדריך נכנס לתפקידו ההיסטורי.
- 11.3.75: יחיי נאחון מחנה השיחור — האוהה מתיצבת מאחורי מנהיגה הדגול.
- יד עה קטנה, שפורסמה באותו עתון, ביום 9.3.75, סיפרה כי ד"ר עזריאל קרליבך, עור"ך מעריב, יצא לחופשה זמנית בהודו.

זמן שלא נתחיל. אחרת היו מחסלים אותנו בשעתיים. צריכים לשמור על החוק. כמובן, אחר-כך...! חיוך מכוער עיוות את פניו, אחר-כך נראה להם מה רס"ר קסן יכול לעשות לאלופים המפוארים. הם לא יצחקו ממני עוד פעם. הם...! הוא עצר לפתע, כאילו נזכר איפה הוא נמצא. "לא. דרוש לנו נצחון חוקי, רוב בבחירות. אין משיגים רוב?"

"מלחמה" הרים יורם את קולו. "גל גדול של התלהבות למלחמה. זה ימשוך. משהו מיוחד. דראמתי. למשל". "למשל?" שאל בני, ועצר לפניו. הוא אהב את יורם, ילד טיפוחי. "למשל..." יורם הנמיך את קולו ללחש. רעיון גדול, נהדר, עלה לפתע במוחו.

הסאורע שו עזע את האנושות

המאורע שזיזע את כדור-הארץ והפך את בני הראל בין לילה מתועמלן קטן בארץ נידחת לדמות בינלאומית, אירע אור ליום 28 בפברואר, 1975.

הכותל המערבי, שריד בית-המקדש, פורץ בידי אלמונים, בעזרת מיטען אדיר של חומר-נפץ חדיש.

מכל כנפי ארץ אצו עתונאים וצלמים למקום המאורע. התצלומים הנוראם, שהראו כיצד נמעכו ונמחצו האבנים העצומות כי אילו היו עשויות מקרטון, פורסמו בכל ה"עתונים בעולם, וזיעזיעו את בני כל החות. שו היסטוריון לא יבין את ההשפעה ה"מנפצת של המאורע על מצב-הרוח בישראל אם לא יקח בחשבון את ההתפתחות ש"קדמה לה. המשטר האנטישמי באט"לנסה, הצפת המדינה בפליטים ממורמרים ורעבים-למחצה, אוימי-המלחמה, החוזרים ונשנים, של עירדן בצפון ומיצרב בדרום — כל אלה גרמו בהדרגה להצטברותו של יאוש בלב האזרחים, להרגשה של חוסר-מוצא ש"הפכה בנקל לחומר-נפץ. הכל הסכימו שדרוש שינוי מוחלט, כי מלחמה מהירה מיד, טובה מחוסר-שלום לאי-אקץ.

לבתע נפסקה הגידור הרשמי בטלסינימה. במקומו בקע קול צלול של צעירה. תחנת השידור החשאית ב"מחנה המיון" בדרום פתחה: "תלם-שמיר-בוועז..."

(כפז חכיוות שמדוה)

העם

פרי הביכורים

כרחבי ישראל צעדו, רקדו ושרו השבוע רבבות ילדים קטנים, עטופים בגדי לובן, והביאו בטכסים סמליים את פירות הביכורים לעמם. המבוגרים עמדו מן הצד, תוך חיך אכזי (או אמתי). תשומת-לבם היתה מרוקת לפרי הביכורים הגדול שהוגש למדינה כולה על-ידי אדם נמוך, שמנמן ושופע חיך, לבוש בגדים שנראו גם הם, כאילו גלקחו ישר ממסכת שבועות ססגוניות.

מאז ראשית היוולדה של האומה העברית החדשה הציפו, מדי פעם, געגועים עמוקים למרחבי אסיה את התודעה הלאומית. ככל שנערמו המכשולים על דרך זו, ככל שרבו האכזבות, התעמקו געגועים אלה. דומה היה שלעולם לא יבישילו פרי.

ביקורו של אונו בישראל אינו רק הברי קור הראשון של ראש ממשלה זרה בישראל. הוא גם אינו רק נצחון דיפלומטי במאבק עם ממשלות ערב. הוא קודם כל, תזכורת גדולה לעובדות יסוד לאומיות, ששום גירס לא יוכל לשנותה: ישראל היא מדינה אסיאתית. בניה הם אסיאתים, גורלה קשור לחיים ולמות עם גורל היבשת הגדולה.

אורחים

בדרך בורמה

בכיסא הנוח שבקונסטלישן של אל-על ישב גבר צעיר, שמנמן, חייכני, לבוש חלבושה לאומית בורמאית: שמלה ארוכה משובצת, המגיעה עד לקרסוליים, ועליה מעיל בג קצר המכופתר כפתוריה סנייים. לראשו חבש כיפת-קש המכוסה במטפחת צהובה בצדה. היה זה השלב האחרון (ניקיסיה-לוד) בדרך של ראש-ממשלת בורמה, ארנו, שבא לבקור של תשעה ימים בישראל. האורח לא הסיר את עיניו מהנוף החלוף אלף מטר מתחתיו, האזין להסבריו (באנגלית) של פקיד אל-על גבוה, ירחמיאל שרם, על הנוף — חופי ישראל.

ליד חלון אחר ישבה אשתו של ארנו, דרמיאאי, גם היא האזינה להסברים על הנוף, אך בשפה הבורמאית, מפי אשה צעירה בעלת שם לא בורמאי ולא ישראלי — שמחה שווקפשי, עולה חדשה מבורמה, שנבחרה במיוחד לתפקידה זה.

מעל חיפה הצטרפו למטוס הארבעה-מנועי ארבעה מטוסי קרב ישראליים, ליווהו עד ללוד, נפרדו ממנו רק מעל מסלול הנחיתה, בצלילה הפגנתית יפה, משני עבריו של הקונסטלישן.

הדרך היחידה, ארנו ירד את המדרגות כשחיוך נעים מרחף על שפתיו המלאות, לאור ברקי המצלמות. למטה חיכה לו ראש ממשלת ישראל, משה שרת, לבוש חליפה קייצית קלה, אפורה, בלווית אשתו ציפורה לבושה חליפה עשירה מכד דומה. גם שרת חיך, לחץ אז ידו של חברו למקצוע. לאחר מכן הכיר לאורח את בני לווייתו, משה דיין, לוי אשכול ומיכאל סימון. לא היה כל צורך להכיר לאורח את בן הלווייה הרביעי, דוד הכהן (ראה להלן).

במסעדת שדה התעופה, נמשך טכס ההכרזת, לאור ברקי המצלמות. בחיך הציג משה שרת את שגרירי בריטניה וברית-המועצות שית שישבו בצוותא: "אצלנו הם ביחד". ארנו השיב בחיך, קם וקרא מהגני נאום ברכה קצר, בו הביע את תקוותו כי עם בורמה ועם ישראל יקשרו קשרי ידידות על אף המרחק הגדול המפריד ביניהם.

רבע שעה מאוחר יותר, לאחר שהמסקאות הקרים אולו והשיחה הפורמלית דעכה, קמו האורח ומארחיו, יצאו לעבר המכוניות שחיכו להביאם לירושלים. היתה למכוניות רק דרך אחת המקשרת את השפלה הישראלית עם הבירה: כביש בורמה*.

יחסי חוץ

דמי-חוץ של שדכן

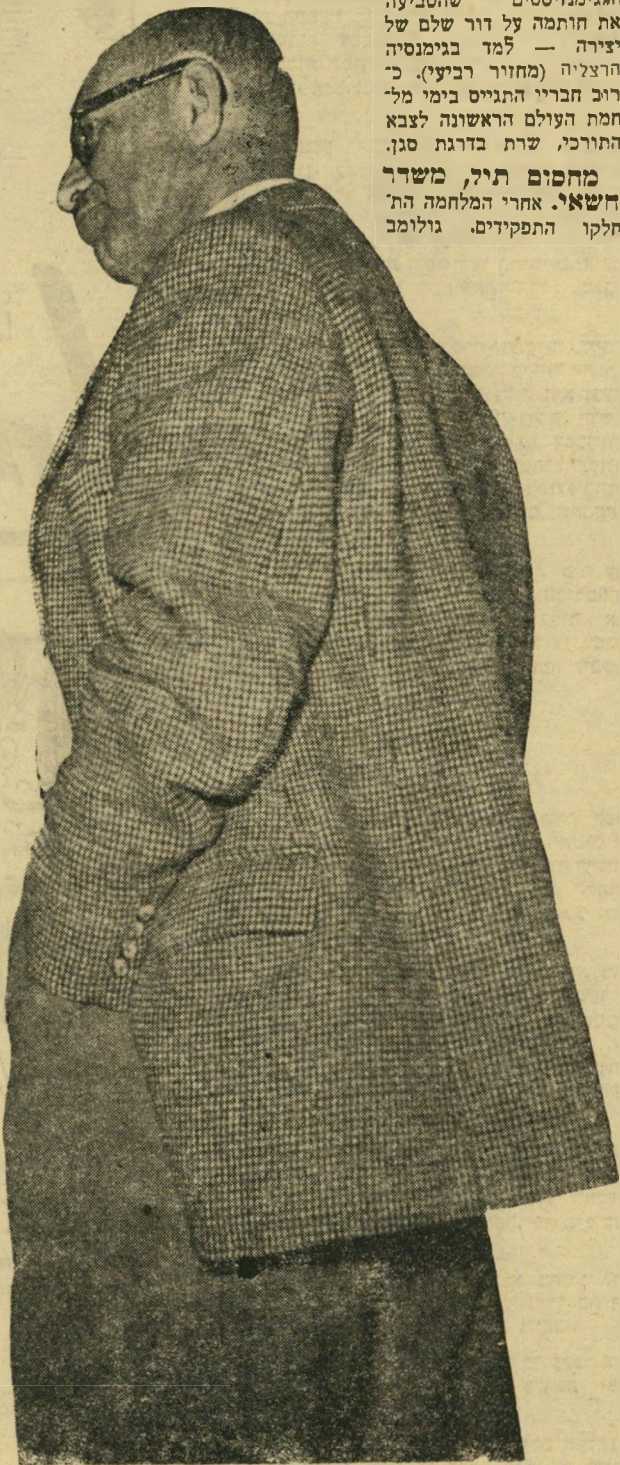
החתן, לבוש באדרת החומה של הרי יהודה ומדבר הנגב, בעל כרטיס-חבר מס. 59 של אר"ם, הושיט את ידו לכלה, שהייתה לבושה

* הכינוי שניתן לכביש הזמני שנסלל בפרוודור ירושלים במלחמת השחרור, על שם הכביש המפורסם שקישר במלחמת הער לם השניה בין בנות-הברית לבין סין המנו תקת על ידי היפאנים.

באדרת הירוקה השופעת של הגיוגל הסיר רח, בעלת כרטיס-החבר מס' 58. ישראל ובורמה עמדו תחת חופת הידידות. בצד, נהגה למראה עיניו, עמד שדכן, גיבור השבוע: איש צמרת מפא"י, דויד הכהן, אחת הדמויות הססגוניות ביותר בארץ.

האיש שהיה נועד לייצג את הקו האסיאתי העקבי ביותר במדיניות-החוץ הישראלית, דרך על אדמת היבשת בפעם הראשונה בגיל 10, עת עברה משפחתו מהומל הרוסית ליפו. כמו חבריו הקרובים — משה שרת, אליהו גולומב, דוב הוז ושאלו איגור, קבוצת ה"גימנויסטים" שהסביעה את חותמה על דור שלם של יצירה — למד בגימנסיה הרצליה (מחזור רביעי). כי רוב חבריו התגייס בימי מל-חמת העולם הראשונה לצבא התורכי, שרת בדרגת סגן.

מחפזים תילו, משרד חשאי. אחרי המלחמה התחלקו התפקידים. גולומב

דויד הכהן אסיה לאסיאתים

פנה להגנה, שרת למדיניות-החוץ, דויד הכהן, חניך בית-הספר הלונדוני לכלכלה (יחד עם שרת, אשר בחרו גר) פנה למפעל חייו: סולל-בונה. כשהצטרף למפעל בשנת 1923 היה עסק זה, זעיר, כשפרש ממנו, זמנית, לפני שנתיים, היה מוקד הכלכלה הישראלית.

היה זה הכהן שהשיג מידי האנגלים את ההזמנה לבנות את חומת-טיגראס המפורסמת* ואת שדות-התעופה בארץ, להשתתף בבניית מפעלי הנפט באיראן ובהקמת מיתקנים צבאיים בסוריה בימי המלחמה. לא היה זה מגעו היחיד עם האנגלים.

* קו אדיר של מחסומי-חיל לאורך הגבול הצפוני, למניעת חדירתם של לוחמים ערביים בימי המאורעות, שנקרא על שם מתכננו הב-דיטי טיגראס.

אל תופתע אם דויד בן-גוריון יחזור ויהיה ראש ממשלת ישראל עוד לפני הבחירות לכנסת. אף שמה שרת טרם הסכים להתפטר מתפקידו, גוברת בצמרת מפא"י הנסיה לצעד זה, כדי לתת משמעות מוחשית לדרישת המפלגה כי הבחורים יתנו רוב יציב לבר-גוריון. לפי דעה זו, הוכח כי רוב בחרי המפלגה רוצים במנהיג המסמל את האקטיביזם, לא בשרת המסמל קו הפוך, לא יתלהבו להצביע בעד מפא"י אם לא יהיו בטוחים שקולם יחזק את בי. גי.

לא מן הנמנע כי מיבצע לאומי חשוב, העגול ליצור מצב פסיכולוגי חדש לגמרי, יבוצע בעת ובעונה אחת עם שיבתו של בי. גי. לתפקיד ראש-הממשלה.

בניגוד לפרשנים שטחיים, אין שום אפשרות כי תהיה בבחירות הקרובות "תזוזה ימנית". מספר קולות שניתנו למפלגות הפועלים בבחירות להסתדרות מבטיחות לחלוטין אח שמירת הייצוג הנוכחי של השמאל

לפי הסיכום האחרון מבטיחים הקולות האלה:

34 ח-כים למפא"י, שאליהם יתווספו, כמשוער, 10 צירים נוספים מקולות לא-הסתדרותיים, ו-5 צירים מקולות הערבים.

8 וחצי ח-כים לאחדות-העבודה. יש להניח שיתווספו לכך קולות אקטיביסטיים לא-הסתדרותיים. ואולי ירדו כמה קולות שניתנו לה עידי חברי מפלגות שלא הופיעו בבחירות להסתדרות.

7 וחצי ח-כים למפ"ם, שאליהם יתווספו מספר קולות של הורי חברי המשקים. לשתי הסיעות יחו יהיו כמשוער יותר מקומות בכנסת מאשר למפ"ם המאוחדת בעבר.

3 ח-כים לפרוגרסיביים, שאליהם יתווספו לפחות 2 ואולי גם 3 מקומות מקולות אזרחיים.

2 וחצי ח-כים למק"י, שאליהם יש להוסיף לפחות מספר מקומות שוות מקולות הערביים. החישובים המשוערים למפלגות האחרות:

חרות תשמור על מעמדה, ואולי תוסיף ח-כ אחד, עקב עליית כוח המפלגה בין העולים החדשים מבני עדות המזרח.

גוזמן יקבל כשלושה ח-כים, אם ברשימה עצמאית, ואם בגוש עם מפלגה אחרת.

הדתיים יקבלו כ-11 ח-כים, אחרי שיפסידו כמה קולות לרשימת גוזמן.

אם חישוב זה נכון, יישארו לציונים-הכלדיים מ-20 עד 23 ח-כים.

מספר הרשימות שיתמודדו בבחירות לכנסת השלישית יגיע עד 20, אם כי וועדת הבחירות המרכזית תבדוק היטב את זהות החותמים על כל בקשה להרכבת רשימה, כדי למנוס הקמתן של רשימות קיקיוניות.

תוך השבוע הבא תתברר אם מערכת התעמולה לבחירות לכנסת השלישית תהיה שקטה או פוערת. שרי ממשלה ממספר סיעות עושים עתה מאמצים אחרונים להגיע להסכם בינמפלגתי על סוחר התעמולה בבחירות, אם לא יגיעו השרים להסכם, יפתחו התותחים הכבדים של מנגנוני המפלגות בהפגזה מרכזת ללא הסתייגות, במועד האחרון — ה-15 ביוני

הודעה על שיגורה של משלחת מפי-חרית לישראל עגולה להתפרסם בפקוד תוך מספר שבועות. המשלחת שתגיע לכאן בסוף הקיץ תהיה בעלת סמכויות נרחבות עד כדי חתימה בראשי תיבות על הסכם מסחרי כולל עם ישראל. משלחת זו תגביר את הסיכויים לכינון יחסים

דיפלומטיים תמינים בין ישראל וסין העממית, עליהם רמז דוד הכהן במסיבות עיתונאים בשבוע שעבר.

הקלות כלכליות נוספות צפויות בשבועות הקרובים. לא כל האשמה לכך תלויה בבחירות המתקרבות. בשנה האחרונה עלה הון האוצר במסבע-חוץ במידה כזו, שהממשלה מעיינת עמה באפשרות למתן אשראי לספסר אצרות עימן מסיחת ישראל יחסי מסחר.

הסיכויים דשחרורו הקרוב של מרדכי אורן מכלא פראג כמעט ואפסו. על כך מעידה שיחתו האחרונה של המיופיה-כה הישראלי בצ'כוסלובקיה. עם אנשי חשרד-החוץ שם. הציכיס בקשו כי ישראל תמנע מהעלות את בעיית אורן בכל שיחה על יחסי ישראלי-צ'כיה.

במדינה

ממשלתי, איש מפא"י לשעבר וקצין מודיעין, בתלונתו: "מצב זה מסכן את בטחון המדינה. כל מרגל או קבוצת מרגלים, יכיר לים בתנאים אלה לפעול בבטחון במשרדי הממשלה, בלי שאף אדם ידע על כך. הריגול הפנימי הפך כבר לדבר מובן מאליו. כשכל אחד מרגל אחרי כל אחד, איך אפשר להיות בטוח למען מי הוא מרגל?"

פרשת קסטנר אינטרמצו

הנוהג מחייב את השופט בדיון משפטי דחוף להוציא פסקדין תוך שבוע ימים. אולם בסיומו של משפט קסטנר לא היתה אפשרות פיזית לשמור על נוהג זה. שני הצדדים הסכימו כי השופט יקח לעצמו ארכה של ששה שבועות עד לפירסום פסק הדין.

כיצד הפכו ששת השבועות לתשעה חודשיים? מיד למחרת המשפט הסתגר השופט ד"ר בנימין הלוי בלישכתו, החל לעבור על החומר. בסוף חודש נובמבר, חודשיים לאחר תום הכיכובים, נשמעה אזעקה ראשונה: דבר הודיע כי פסקהדין יינתן ב-15 לדצמבר. גם סימנים אחרים העידו על כך: גודע, כי הלוי החזיר לספריית בית-המשפט ספרים רבים הדנים בשאלות הוצאת דיבה, וכן חזר שמו והופיע בלוח המודעות, בו מתפרסמים המשפטים העתידיים.

עבר קיץ, כנה חורף. אולם חודש דצמבר חלף עבר, ומאומה לא אירע. פרט לעובדה ששמו של הלוי חזר ונעלם מלוח המודעות. אלו נעלם גם השופט עצמו: הלוי הסתגר הפעם בביתו שבשכונת טאלביה בירושלים. הניח אך ורק לעוזרתו המתמחה מריים ברנשטיין ולשמשו החותיק שלמה לבוא אצלו במגע. החורף חלף עבר לו, עת האביב הגיעה וקול התור נשמע בארצנו.

כאשר תאריך מתן פסקהדין טרם הוכרז, המשיכו רק מעטים להאמין כי הוא יינתן אי פעם. פוליטיקאים סברו כי התאריך, על כל פנים, לא ייקבע לפני הבחירות. צינני קאים רמוז בערמומיות על גילו המופלג של הנאשם.

העניין חזר ונתן את הדו בכנסת, כאשר הגש ח"כ מק"י מאיר וילנר שאילתה לשר המשפטים, ישר לעניין: "האם מתערכת ה"ממשלה בפסקהדין?" פנחס רוזן, המגן כ"ר גיל באורח נמרץ על כבוד הרשות המשפטית, ענה הפעם במתינות בלתי-רגילה, כע"ב בור שבוע, כי אין זה נכון שהממשלה מתערבת וכי יש לו יסוד להאמין שפסקהדין יינתן בסוף חודש מאי.

הפסק והגזר. גם סוף מאי הוא תאריך המגיע פעם. ביום האחרון של מאי, בשעות הבוקר, נכנסו אל השופט: התובע אמנון הל, הסאניטור שמואל תמיר ואנשי מנגנון בית-המשפט, רק כדי לשמוע כי הלוי קבע את התאריך ל-22 ביוני, שעה 8 בבוקר, וכי טרם החליט אם להקריא ביום זה את פסק הדין הארוך כולו, או להסתפק בקטעים ממנו.

אבל כל אלה היו רק בעיות טכניות טפלות לעיקר: תוכנו של פסקהדין. איש לא התיימר לדעת מה מתקתק מכונתה"ח כתיבה בלישכת השופט, אולם הבוקר — עתון הידוע בקשרי האינפורמציה הטובים שלו בחוגי השלטונות — פירסם ידיעה לפיה יינתנו באותו יום גם פסקהדין וגם גזרהדין, הקובע את מידת העונש. גזרהדין ניתן כידוע רק במקרה של הרשעת הנאשם, אולם אין לדעת אם היה זה ברווח עתונאי או נזילה מוקדמת של ידיעה מבוססת.

מאחורי כל הדחיות והניחושים הצטיירה דמותו של האדם העומד להכריע במאבק המר ביותר שהתחולל בישראל אי פעם: ד"ר בנימין הלוי, השופט, אשר ממנו מצפה כל אדם בישראל לפסקדין היסטורי. ספק אם ייוודע אי פעם מה כתב האיש, מה מחק וכמה פעמים. ספק גם, אם יתגלה מה התחולל בנפשו וכיצד הגיע להכרעה.

שחיתות

לחשוד מעילוה, דית-פאר

פרשת יהודה דטנר, מנהל מחלקת העלייה של הסוכנות בטהראן, אשר נחשד במעורבות בלוח בסך של מאה אלף דולאר, הואשם וזי-בית במעילות בסך של כשש מאות אלפים וזי-

בביתו החיפאי קיום המגע עם האנגלים שגם רם להקמת הפלמ"ח, בביתו תוכנו רבות מפעולות החבלה בארצות הבאלקאן הכבושות. בביתו תוכנו השתתפות ההגנה במלחמה נגד סוריה הוישאית (בה איבד משה דיין את עינו) ושם גם פעל המשדר החשאי של "צרפת התפשית". סיכום הפרשה: מאסרו של דויד הכהן, יחד עם מנהיגי הסוכנות, ביום השבת השחור.

האויב הזוהר. הכהן, סגן ראש עיר רית חיפה משך שנים רבות, היה המועמד הטבעי של מפא"י לתפקיד ראש העיר. מסי רת התפקיד לידי אבא חושי, אויבו החותיק, במסיבות מסתוריות ביותר שהיו עטופות האשמות חמורות נגד חושי, היתה מכה לא לג' לו, אלא גם למידיו הרבים בצמרת המפ"י.

כשהוצע להכהן לקבל לידי את התפקיד בדאגונו, לא התלהב כלל. ראגונו נראתה לו משעממת, אשתו, הסופרת ברכה (אחז בדורו) חבס, לא שמחה גם היא להינתק מן הארץ. הכהן הבין כי נסיעתו לקצה השני של היבשת תפקיר את חיפה לידי החושיוס. אולם כשהגיע לראגונו שכח את הכל: מלבד התפקיד.

הצלתו המזוהרה, חסרת התקדים במדיניות הישראלית, אינה מוסברת על-ידי אהבתו למקצוע הדיפלומטי, השנוא עליו. היא נבעה דווקא מכך שהביא לתפקידו גישה חדשה לבורמאים לפתור את בעיותיהם הטכניות, לגמרי לא-דיפלומטית: הוא השתדל לעזור להעניק להם משהו מנסיונו בטול-בוונה. נכונות זו היא שקסמה לבורמאים, שהבחינו היטב בכנותה.

כשהודעה השבוע או נו להכהן, מיד עם בואו לארץ, נסתיימה הפרשה הבורמאית בחייו של הכלכלן בן ה-57. לא ברור: אם תצבי אותו מפלגתו במקום שנועד לו מטבע הדברים בראש העיר המשמשת פתח ליבשת אסיה על חוף הימית-התיכון.

הממשלה

הכל מרגלים על הכל

כשניצב ראש-הממשלה משה שרת לפני זמן מה על דוכן הנואמים בכנסת והשיב ל"שאלתה בקשר לתלונת שר-המסחר והתעשייה, על שעקבו אחרי שיחתיו ומכתביו, התחמק מתשובה עניינית, טען כי למעשה לא יודע לו דבר.

המשיב התעלם כנראה בלא יודעין מהעובדה כי מספר תלונות מסוג זה הובאו במשך 6 החודשים האחרונים לידיעת רשות מיטמכת, לא זכו לכל טיפול. התלונות שנמסרו היו למעשה רק חלק זעיר ממספר התלונות שהיו מוגשות, אילו האמינו המגשים בעילות ה"טיפול בהן, התלונות:

- אחד משרי הממשלה, ששלח מדורא חיפה מברק לחוף-לארץ בעניין נמל-הקישון, מצא כי תוכן המברק היה ידוע לאנשים מסוימים במועצת פועלי-חיפה, פחות משעה לאחר שיגור המברק.

- חבר-כנסת מסויים מצא בחזרו לדי-רתו, לאחר שנעדר מהארץ, כי נערך בה ח"י פוש. שוב הפך בעל ערך לא נלקח.

- חבר-כנסת אחר התלונן כי עקבו אחר הליכותיו ונסיעותיו משך שלושה ימים לפחות.

- חברי אחד הגופים הפנימיים העליונים של מפא"י, גילו כי בחזר הישיבות שלהם הותקנו, ללא ידיעתם, מכשירי האזנה וקליטה משוכללים ביותר.

- פקיד ממשלתי בכיר, איש הציונים הכלליים, מצא כי מכתביו הרשמיים נבדקים בטרם נשלחו, על ידי קצין-הבטחון של מש"ד, איש מפא"י, לפחות בשני מקרים עוכבו המכתבים במשך ימים, נשלחו כנראה רק לאחר שקצין-הבטחון קיבל אישור למשלוחם ממי שקיבל.

ריגור למוצת מי? לדברי המקור אי שר מסר ידיעות אלה, שמטעמים מובנים אין לזהותו, עלה מספר התלונות שהוגשו על 200, ביניהן עשרות תלונות על צינוור מכתבים של חברי-כנסת, האזנה לשיחות טלפון, חיטוט במכתבים ועוד. כתב פקיד

* השניה. הראשונה, אם לשלושת ילדיו, מתה ב-1945.

סופרפין

תערובת של

1955

100% וירג'יניה!

נפיה וקונכח!

ה"סאפו" קופה

במרוקן האיכות

אני בואש

סאפו

משקה אמריקאי - מיוצר בישראל

לבריאותך - אל תסכים לתחליפים

תוצאות הגרלת פרסי יום העצמאות של הועד למען החייל

בטקס ההגרלה של פרסי יום העצמאות של הועד למען החייל שנערך אתמול באולם "תיבת-נח" בתל-אביב, בפקודה של ועדת שופטים ברשותו של נשיא בית-הדין המחוזי, כבי' השופט ד"ר נ. ברזקאי, זכו בפרסים המספרים הבאים:

1. מכונית נוסעים חדשה דודג' 157076
2. מכונית נוסעים חדשה אוסטין 145009
3. אופנוע ווספא מס' 1. 95432
4. אופנוע ווספא מס' 2. 69508
5. אופנוע ווספא מס' 3. 100183
6. מקרר השמלי "פילקן" 26516
7. אופנים למבוגרים 42611
8. אופנים לילדים 139972
9. מקלט רדיו מס' 1. 143042
10. מקלט רדיו מס' 2. 26063

איזו בחורה אינה רוצה להתחתן?

ואיזו כלה אינה רוצה לקבל כמתנת-נשואין את סיר הלחץ "בזק" מתוצרת "פלאום" שי-הרי אין כיום מטבח מודרני בלי מכשיר-בשול משוכלל, נוח ו-מהיר זה. בעזרתו את חוסכת ממש עד 50% מזמן הבישול ומהוצאות הדלק.

פקק הבטחון ושסתום הלחץ נותנים לך בטחון מלא בשימוש. סמל "פלאום" ערב לטיבה ה-מעולה של התוצרת.

חדש וטוב יותר

לכל סוג של שער: נקה לנולין שמפו, המוסיף לשערותיך עם כל חפיפה חומרי הזנה חשובים, המעמיקים את הזוהר ומעניקים לשער ברק של בריאות מזהירה.

נקה
לנולין
שם

בשפופרת הענק החסכונית השמפו האידיאלי לכל המשפחה. המפיצים היחידים חבי נורית בע"מ

בגדי ים

יותר מכל שנה המבחר הגדול בארץ

ראה והוכח

ד. י. שלם בע"מ

תל-אביב: רחוב אלנבי 108
חיפה: רחוב יפו 39
ירושלים: בנין העירייה

קודים מודרניים אצל פרופ. לאון

אפשר יהיה לפטר אדם ממקום עבודתו ב-גלל השקפתו הפוליטיות.

שושנה שסיימה לפני שש שנים את סמי-נר הקבוצים, היתה או חברת מפ"ם, פרשה בזמנה עם מפלגת השמאל הסוציאליסטי, הצ'טרפה יחד עימה למק"י.

עובדה זו היתה לצנינים בעיני מפקחי משרד-החינוך, שניסו עוד בשנה שעברה לפטרנה. או התנגדה לפטורים המנהלת, יפה אפרת, שטענה: "עבודתה היעילה של שו-שנה כמחנכת כיתה ח' אינה סובלת מהש-קפותיה הפוליטיות".

השנה החליף אביגדור בורשטיין, פעיל מפא"י נמוך הקומה וקצר-הרואי את המנהלת אפרת. מעשהו הראשון של המנהל, שפוטר בזמנו מבית ספר בלוד, היה לקרוא אליו את שושנה, להזהירה כי תפסיק את פעי-לותה הפוליטית. שושנה סרבה, אמרה כי איש לא יוכל לאמר לה מה תעשה בזמנה הפנוי.

כסף לקרן-קיימת. בורשטיין לא קפא על שמריו, הכריח את משרד החינוך לה-קים ועדת חקירה, בה היה הוא עצמו ה-רוח החיה. שושנה נשאלה בחקירת הוועדה שאלות משונות ביותר: "כמה כסף אספת בשנה שעברה בכיתתך לקרן קיימת?" "האינך חושבת כי בהיותך חברת מק"י ו-מורה טובה את משפיעה לרעה על תלמי-דיך?"

השאלה האחרונה היתה הבסיס העיקרי לתלונותיו של המנהל, שטען כי ארבעה מתלמידיה של שושנה הצטרפו שנה לאחר שסיימו את כיתתה לנוער הקומוניסטי. ענ-תה על כך שושנה במרירות: הוא לא טרח לספור את מספר הנערים שהצטרפו לתנועה-המאוחדת או לצופים.

שבוע לאחר מכן קבלה שושנה מכתב פטורים חסר-נימוקים, חתום בידי שרה-חי נוד. גם בתאריך מאוחר יותר לא הודרוו אנשי משרד החינוך לתת הסברים. המנהל התעטף בשתיקה מוחלטת, משרד החינוך היה מוכן לקבל את השואל לשיחה כעבור שבועיים.

המנהל ואנשיו פתחו בהסתה אישית ו-מפלגתית, אולם תלמידיה של שושנה הור-ריהם חשבו אחרת. התלמידים כתבו על הלוח: "אנו רוצים את שושנה 1", הביאו לה פרחים, סרבו להשתתף בחגיגות הבכור-רים בלועזית. אומרת שושנה אולשינגר, אחת האמהות: "בעלי חבר מפא"י, אך אני מת-נגדת לפטורים פוליטיים של מורה טוב. במידה ומחר תהיה שושנה פרסיץ שרת החינוך, והיא תפטר, אם תרצה, מורים אנשי מפא"י. עד היכן גייע בדרך זו?"

משפט

המינוחם ההכרחי

"בדיון מהיר" — כך צויין בכתב-התביעה שהוגשה לפני שנתיים נגד ראובן (רומק) גרינברג לבית המשפט הכחוזי הירושלמי. התביעה, בה הואשם רומק בהוצאת דיבה על חיים סלומון, קציין משטרה גביה לשע-ר באמרו כי הוא מסור היתרי יציאה תמור-רת שלום, החלה סוף סוף להתברר השבוע.

היה זה אולי מקרה בלבד, שהתחלת משפט זה באה בעת ובעונה אחת עם גניזתו של משפט אחד נגד אותו נאשם, המשפט כי הואשם רומק בפריצה לחנות העתיקות מריין בירושלים, אולם רבים מעדי התביעה בו טענו כי העידו נגד רומק תחת לחץ ה-משטרה.

עם פתיחת המשפט מספר 2 לא הודה רומק בהאשמה ומשה חסין, סגן פרקליט המחוז, הביא את שני עדי הראשונים: שוטרי מדור ההברחות שערכו בשעתו חי-פוש בדירת הנאשם. החקירה נסכה על פרטי המיפוש, אשר בשעה שהתקיים אמר רומק כביכול את דברי הריבה המיוחסים לו. הוא ראה בחיפוש זה התגרות מצד סלומין, טען כי המשטרה החליטה להתנקם בו על הקמת הועד הציבורי למען גולי אבו-גוש ועל פעילותו בועד הציבורי למען מלכיאל גרינ-האלד (ראה לעיל).

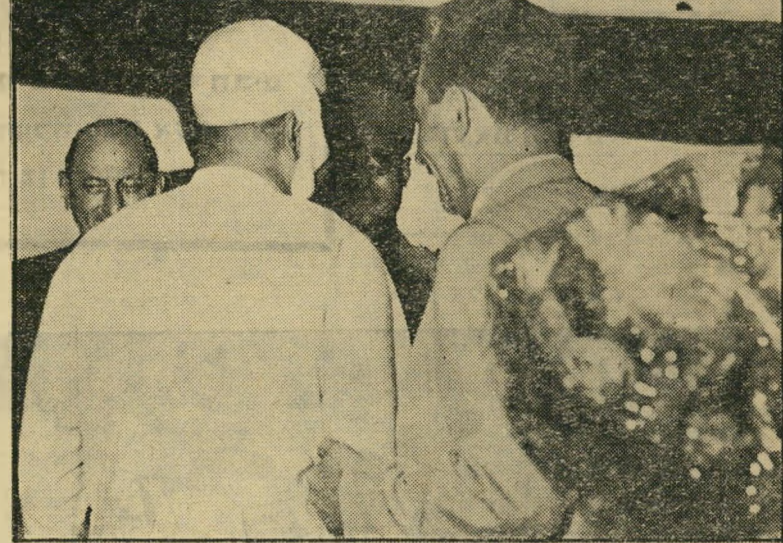
לאחר ההפסקה נכנס אליהם, שהיה גודש עיתונאים ותושבי אבו-גוש, פרקליט המחוז אמון תל, הודרך את סגנו בניחול משפט בו הצד השני מיוצג על-ידי שמואל תמיר — נושא בו התמחה תל ביסודיות. התוצאה: התנגשויות חריפות בין התביעה להגנה ל-אורך כל החזית.

היחיד שנשאר שקט היה השופט עצמו, (המשך בעמוד 12)

תלונה חריפה של צלמי עתונות קרובים יותר והזוכים ביהם נוח פחות: אלה ה-פועלים בישראל.

לטענת הצלמים, נהגו בהם לישיבת הקשר הצבאית לעתונות בזילזול ובאפלייה. יום אחד, למשל, בקש צלם דבר השבוע את עזרת יחידת הקשר בצילום כתבה אודות המצב בגבול עזה. הצלם נתקל בסירוב מוחלט, אולם זמן קצר לאחר מכן הופיעה כתבה זאת למרות הסירוב. היא לא הופיעה, אומנם בדבר השבוע. היא הופיעה ב-במחנה נתון, הנמכר בשוק כמו כל נתון אחר ומתחרה עם שבועונים אחרים.

טקסים בלי צלמים. לשיא הגיע ה-

שרת ואו נו

"אצלנו הם תמיד יחד"

אשכול ואו נו

לירושלים בדרך בורמה

זילזול, אמרו הצלמים במכתב ליישיבת ה-קשר, בשעת מיפגן צה"ל באיצטדיון ברמת-גן. שלטונות הצבא הגבילו את מספר הצל-מים ואת חופש תנועתם, ראו בנתינת רשות לצלום טובה אישית, גרמו לכך שבסופו של דבר החליטו הצלמים פה אחד להתי-רים את המיפגן, שרק צילומים מעטים ממנו הגיעו אל דפי העתונות.

אומנם, אולם מפלגתו החליטה לערוך לו קבלת-פנים כערכו, סידרה עבורו דירה מפו-רת ב"בית הלורדים" של התנועה בצפון-תל-אביב, שם שוכנה משפחתו ושם יגור גם הוא.

אך כדי שלא לחזור בידיים ריקות, התי-ליט דטנר לשוב ארצה מפרס דרך אירופה, לארגן שם חברת-ייבוא, שעסקיה יהיו כנראה בעיקר משלוח חבילות מונון.

השבוע נודע, כי שובו של דטנר נדחה, שוב, עד אשר יסדרו סופית ענייני הברחה, וכן כמה בעיות פרטיות שלו בעולם.

תיקו של ד"ר ניר, אשר כלל בין היתר האשמות על משלוחי כלי-כסף וזהב בני מאות קילוגרמים, מעשי מטבע זר וכיוצא באלה — ייסגר, איפוא, סופית, יצטרף ל-ערימה הגדולה של המעילות הגנונות.

עבודה

שאלה ללא מענה

"תחזור המורה שושנה כן לעבודתה!" זעקה השבוע כתובת באדום מעל קירו החיצוני של בית-הספר על-שם דוד רמז ב-קריית-שלום. גיבורת הכתובת עצמה, אשה צעירה בת 25, שמראה החיצון מזכיר ספי-נריסטית משכילה שאינה מקדישה זמן רב להיזרר חיצוני, ישבה אותו זמן חמורת-מבט, בבית הספר פנימה, שובתת שביתת-שבת, תוך התקוממות נגד התפקיד שהועד לה: לשמש שפן נסיון לשיטה חדשה, לפיה

עתונות

קול העדשה

בכתבה מפורטת אודות הניסויים בפ"י צויץ פצצות-מימן בארצות-הברית, לא התי-סיר השבוע שבועון הצבא במחנה תצלום של התא הנרחב שהותקן במיוחד עבור הצלמים והעיתונאים, להם סופקו גם מש-קפיים כהות מיוחדות כדי שיענייהם לא תיפגענה. במקרה או לא במקרה, היה באותו שבוע במחנה עצמו, בין השאר, נושא ל-

כשבית הקרנות מיצ

לזו, כספים שאף נחלקו בין אנשים שונים, ודומה, כי נקיבת סכום בן עשרה אלפים תהיה קרובה לאמת ככל שאפשר להתקרב אליה על חופו של כרך.

כחדשים ינואר-מרץ שנה זאת ששגו פעולות הקרנות. שאילתות, בהן ניסו חברי האופוזיציה לעמוד על המתרחש במסגרתם, נידחו בביטול ולעג.

פריסתה הסואה מעניין: פעולה עירונית מסויימת מומנה בתרומה בת אלף ל"י, אשר חושי סרב לאמר בישיבת מועצת העיר מיהו שתרם אותה.

מיסרה. אולם פרסי

קוראים מוטרים רבים פנו אלינו בשאלות אודות הקיוסקים של חברת פומזון ואודות קשריו של סגן מהנדס עיריית חיפה, מר יוסף כהן, לפרשה.

כדי להרגיע קוראים אלה החלטנו, כי

כאילו השבוע — לפי דברי אבא חושי — לבקורת האשמות נגד חושיסטאן. אל דא גה, חסידי חושי! ממש כמו כמועצה ה' אזורית אונו, יקבלו פקידה העיריה — באם יגיעו הדברים לכלל חקירה — הוראות ברורות על אישיתוף פעולה עם המבקר.

חיפה: גנגסטריזם גבית העיריה
אבא חושי אוהב נוף, אויר, גנים וכבישים רחבים.
אולם קרו ראשי העיר אינה זקיקה לכל אלה, אלא לכסף. והכסף כבד מן האויר.

עיריית חיפה, משרד מהנדס העיר, 3 לנובמבר 1952, לכבוד מר ב. צ. רוזנשטיין, רחוב ככר המגדל 20. א. נ. הנדון: בקשה לסניגית מרפסת... הועדה המקומית החליטה... לאשר את בקשתך, בתנאי ותמלאו את התנאים אשר ייקבעו ע"י יו"ר הוועדה... בכבוד רב, י. כהן, מזכיר הוועדה המקומית לבנייה ולכנון עיר חיפה... בתנאי שיולמו לקופת העיריה: אגרת רשיון לבנייה בסך אלף ומאה ל"י

אין צורך ב' באורים מרובים. בי שלהי שנת 1952 וב' ראשית 1953 הגיע לשלב חדש תהליך הסתייגה הלא-חוקיה של כספים, אשר זרמו בחשאי לקר גות'חוש, כתמורה לאישורי בנייה, הן חוקיים והן בלתי חוקיים (הבקשה ה' נ"ל הוגשה עוד בי חודש מרס ונתעכבה עד להסדרת הסחר

טה). באותו זמן החלה העיריה "גובה" גם דירות תמורת מתן רשות לבנות שלא כחוק. ובאמצע 1953 כבר ניגבו בדרך זו שש דירות, שתמורתן שילמה אם כולה בהנחה (כדירת ג. שופמן) ואם חלקה במוזמנים וחלקה בהנחה (כדירות אורלנד-בורלא שעל הכרמל). ערכן הכללי של עסקות הקרנות האלו עלה בקו תלול. לגבי הדירות בלבד נעשו עסקים בסכומים של כחמישים אלף ל"י, וכל זה — תוך כחצי שנה.

"אגרת הבנייה" פשטה וגדלה, היתה למילת האמים של האדם הפשוט, לילד השעשועים של החושיוס. כשם שכנופיית גיריורק רשתה פרושה לכל עבר, אולם כסיס עסקיה הוא מלקוח אחוזים מכל עכירות הפריקה והטעינה בנמל, כך פשט החושיוס בכל אתר. אולם צפורי-נפשו ובבת-עיניו היתה אגרת-הסתייגה, מלקוח אחוזים מכל עבודות בניית העיר.

אם במשך 1952 גבו הקרנות הסודיות כששים אלף ל"י, הנה הגיעו עסקיהן — לפי מיסב החישובים — בשנת 1953 למאה אלף בקירוב.

ורק אז נתעוררה האופוזיציה בעיריה לח' קור ולדרוש. רק בשלהי אוקטובר 1953 הוגשה שאילתא בנדון ולאחר תשובה מתח' מקת של ראשי העיר, הודיעה האופוזיציה, בדצמבר אותה שנה, כי אם לא תופסק גביית האגרה, יוגש הדבר לבית-הדין העליון.

כמחרת — חצי עיר

חושי פקד להפסיק את גביית האגרה, הורה לנאמניו להעמיק רדת למחרת, להג' דיל את היקף הגבייה, על חשבון יריות חוקיותה.

"אני יודע כבר על עצם קיומה של קרן ראשי העיר, וגם זהו הישג ניכר!" — אמר לא מומן בשיחה פרטית, מבקר-המדינה הדי"ר ויגפריד מוזס.

כה אמר, אודות קרנות שעסקיהן מוערכים ברבע מיליון, האדם אשר למשרדו נמסרו,

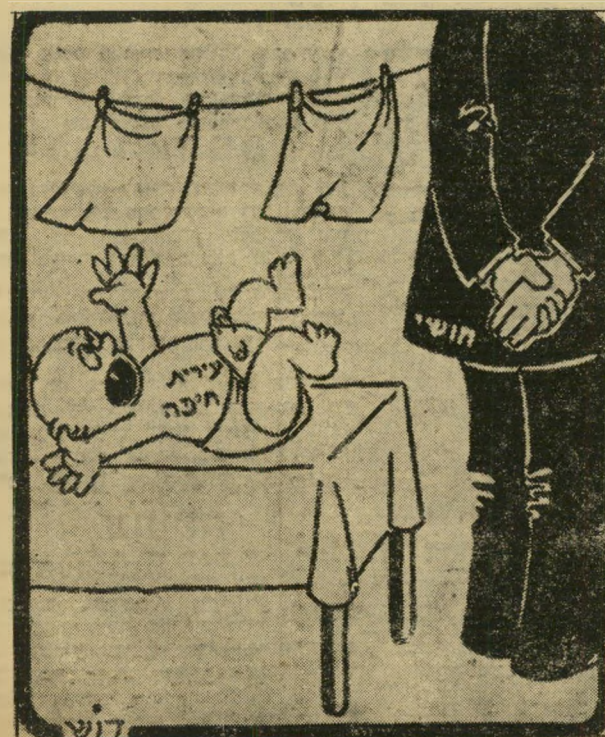
(אלמוני, חוברת אלמונית, דפוס אלמוני)

ראוי למסור כאן איראלו עובדות העלילות לפקוח עיניים ולהעמיד קיוסקים על מקומם. ההסכם המקורי עם פומזון היה אודות מסירת ארבעים קיוסקים במקומות מרכזיים בעיר והמוציא והמביא בענין היה המהנדס יוסף כהן, בשם ראשי העיר, מר חושי.

בשם אבא חושי פנה כהן יום אחד, לפני כחצי שנה, אל הנהלת אנד בחיפה ותבע ממנה לסלק מעל מדרכות העיר, במקומות המרכזיים ביותר, את הסוכות הזעירות,

עסקיהן של הקרנות החשאיות גדלים והול' כים מחודש לחודש, ורק תמימים יתמהו על קונדיטוריה שעמדה סגורה חצי שנה, כיון שהיוותה מיסר ציבורי, ופתע נפתחה חגיגית בשלל אורות-ניאון. ורק תמימים ית' סלאו על הקומה שנוספה לבנין ברחוב הרצל, במרכז מרכזה של העיר.

אם במקרה הראשון מתלחשים על "תרי" מה" בת אלמים, הנה במקרה השני ניגבי כספים חדשים לבקרים, פעם לקרן זו ופעם

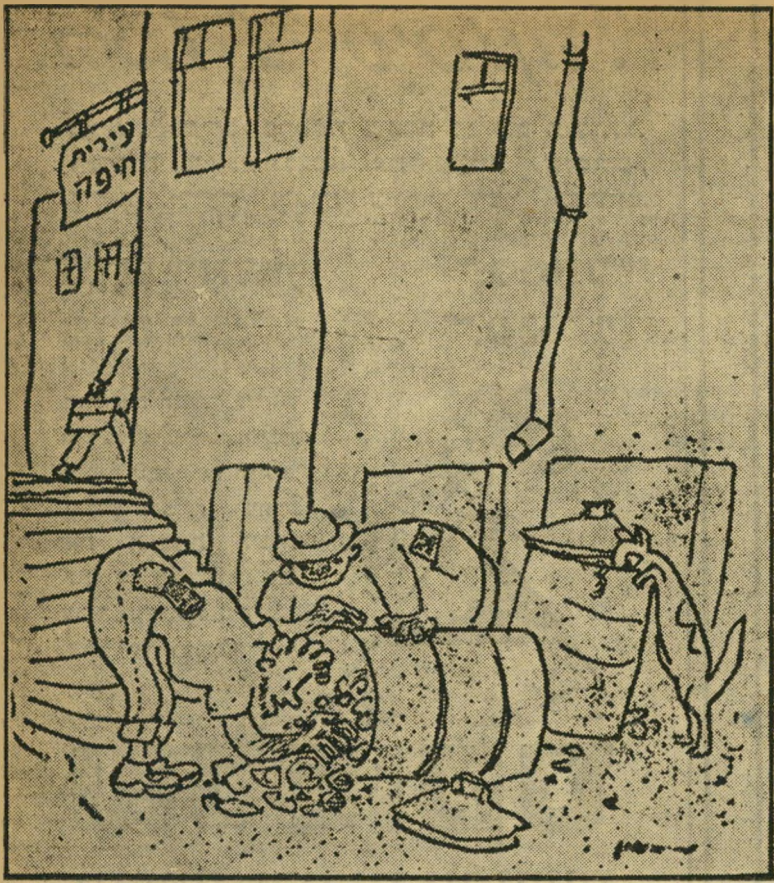

אבא, עת להחליף את החיתול ו' (דוש, מעריב)

אבא חושי: אני נכון להיות מנקה רחובות (זאב, זמנים)

מייתח קרניים

מתענגות העולם הזה

(אריה נבו, דבר)

פרצופו של אבא חושי מופתר, אמנם

(ל. ד., קול העם)

שבוע הפרח בחיפה

(אדם שליין, הבורק)

ביום והמונחים של העיר התחתית, שנועדו לכך מטבע ומתכונן.

הבנין יכסה את מגרש המכבי, את בית הקרנות הניכחי וכן כל פיסת-קרקע שבידו הם, בשלל חנויות ומשרדים וערים שומי המפתח עבורם יהיו אנדיים ואילו את שכר הדירה האפסי תקבל חברת-הטכניון.

על-כן טוענת הפרסומת הרשמית: "כל ההכנסות — קודש לטכניון!"

מדובר כאן בעסק הדומה מאד למליון לירות ישראליות ואשר אחוז הרווח בו עתיד להיות גבוה ביותר, בשל מיקומו ה"נפלא".

ומדובר כאן בחנק אויר ונוף ותחבורה. ומדובר כאן בתרומת-ענק לקרנות-ענק וב"עיסקות לפי מיטב מסירת חושי".

אגב, קורא נכבד — אל תשאל אודות מיכרוים וכיוצא באלו מהבלי ההגינות וה"דמיקרטיה". בחיפה יור' ועדת-ההצעות, ש"היא האחראי למרסום מיכרוים בעתונות, נא לך לחבוע, כי יתירו לו לעיין בתיק העתקי המיכרוים, ותביעתו מושבת ריקם.

מדוע מוסיף הוא, איפוא, לשבת בראש הוועדה? לשאלה זו מצטרפים גם אנחנו.

.. ולביאליק צומחת דירה

בישיבת ועדת-בנין-ערים, אשר דנה בשאלת בית-הקרנות, נערך החיכוך העיקרי בין מהנדס-הבנייה יוסף כהן, איש קרנות-ראש

בהן מוכרת החברה כרטיסים לקהל או מח' זיקה מכשיר-טלפון לצרכיהם של סדרני התנועה. החברה התנועה, בטענה, כי סילוק הסוכות יכביד לשווא על הקהל, יקשה את ההשתלטות על התנועה הסדירה, וכי בשל שטחן הועיר אין הקופות מהות כלל מיטרד ציבורי.

יוסף כהן חזר וטען, כי הסוכות מהוות הפרעה לתנועה על המדרכות ואבא חושי איים, כי באם לא תסלק החברה את הקופות, יסירן הוא בעזרת פקחים, יאחסן אותן במח' סיהעירייה ויחייב את אגד בחשבון. נכון שבמקומות שונים היו הקופות מוקפות קיוסקים, ואלה היו מיטרד ציבורי בולט יותר, אולם הקיוסקים בחיפה שייכים לממ' לכת זיאקו צרפתי ואם מפריעים הם לעתים לכלל, מועילים הם תמיד לפרט.

משהחריף החיכוך, פנתה אגד למשרד-התחבורה וזה הודיע, כי הוא מתנגד בכל תוקף להסרת-הקופות, אף היפנה מכתב חריף לעירייה, דרש לבטל את הלחץ על ה"קואופרטיב". רק לאחר כל אלה ריכך כהן את בדיעותיו, ותחת דרישתו המקורית לסלק כעשרים סוכות, הסתפק עתה בסילוקן של שמונה-תשע סוכות. הנהלת אגד, היועצת מטיונה מיהו המחוקק במחוז חיפה, סילקה שתי סוכות בככר פלומר, העבירה את ה"סדרן עם מכשירי הטלפון וכן את לשכת המודיעין לתוך שלד של מכונית המונח בככר. ליד משרד שוהם ברחוב העצמאות הוסרה קופה נוספת מעל המדרכה. ליד קולנוע עצמון — קופה רביעית.

כל אלה הם מיטב המקומות בחיפה, ובכל אלה הוגרש העדרן של הקופות, מכביד על הקהל הנוקק לשרות הקואופרטיב.

אולם — הקופות היו מיטרד ציבורי, ומה לא יעשו חושי וכהן למען אורחי עירם?

אגב: בכל המקומות הנוכחים, מיטב מר' כושי העיר, בכל מקום מעליו הוסרה קופת כרטיסים, הועמד בו מייד קיוסק של חברת פומזון, קיוסק הגדול בשטחו שלוש עד ארבע פעמים מהקופה המסולקת.

ואם אמנם מהווים הקיוסקים מיטרד ציבורי ואם לאו, מיטרד פרטי, לאנשים הקובעים בדבר, אינם מהווים, וזהו, סוף סוף, העיקר. ה"ה חושי וכהן אינם מסתפקים, אמנם, בהישג החלקי, אלא שאגד טרם נכנעה כליל.

ועתה אף יובן לנו מדוע — בין שאר סיבות — הוצבו עד כה רק 16 מתוך 40 הקיוסקים שחושי התחייב להציב ומדוע מרגישה עצמה חברת פומזון מקפחת ב"הישיגיה, לעומת גודל השקעותיה.

ועוד כמה וכמה זכרים מתחילים אנו להבין

אלא שזו היתה רק סטייה צדדית, להבהרת נקודה שגשגרה סתומה. אנו חייבים להמ' שיד בענייננו, לחזור למרשת קרן-רביעי-מרי ליון של ראש-העיר.

ורק צר לנו, כי פרשה זו קשורה גם היא במיודענו מר יוסף כהן.

בית בלב חיפה

בלב-לבה של חיפה, במקום בו נמכרת הקרקע באמות מרובעות ובחצאי-אמות, נמטר מגרש ציבורי גדול, המיועד לפי תכנית בנין-ערים לבנין ציבורי, לידיו של קבלן מהנדס, מיודני חושי וביאליק. חציו של המגרש בנוי בנין נרחב בן קומה אחת של חנויות — "בית הקרנות", אשר הוקם על שטח הטכניון כדי ששכר-הדירה יאזן את תקציב המוסד החינוכי. חציו האחר שיכן בעיקר את "בית המכבי" הרעוע, אשר כער את הנוף, וחסם את האויר והצר את הצ"טלבות-הדרכים הראשית של הדר-הכרמל. ב"התאם לתכנית צריכים היו להרחיק את בית המכבי, להרחיב את הכביש, לנטוע גן קטן, ועל חלק מהמגרש להקים בנין לצרכי-הציבור, בית נמוך אשר לא יסתיר את נוף הכרמל ולא יעצור את רוח-ההר אל לב הדר.

וחושי הן כה אוהב נוף ואויר וגנים וכבישים רחבים.

עתה ייבנה על השטח כולו בנין ענק, בן שלש קומות ועוד בנייה צפופה, אשר תח' סום את האויר והמראה, תיצור בעיות תעי בורה ותנייה ללא-פתרון, תרכז את חיי המסחר בהדר-הכרמל, במקום בשטחים הרח'

טות: "אני אמנם חבר בציונים-הכלליים, אבל אני מוכר לך את כל המפלגות בחצי גרוש. אזלי העיקר זה העסקים, חביבי, ועסקים עושים כאן עם חושי ועם ביאליק ולא אתך."

ונכון.

ועל-כן סרב להוסיף ולשוחח.

האם נתפלא, איפוא, כי בימים אלה עומד הקבלן, כונה בית-הקרנות, להעביר לידו שמואל ("דוד-סוסו") ביאליק, ידימיך-חושי, דירת-פאר נשקפת אל הים, בבנין המידות המוקם על ידו ברחוב הלל 56?

לא. אל נא נתפלא, רבותי, אשר לי, משוכנע אני, כי אדם כביאליק לא יסכים

לקבל את הדירה אלא תמורת ערכה המלא. ערכה המלא של הדירה: ששה-עשר עד שמונה-עשר אלף ל"י.

ואת הריהוט לדירה, מקחים אנו, יעשה הנגר הנוכח תמיד במיכרויה של מחלקת הנוצר והספורט. כה לחי, שמואל ביאליק, ועל טוב לך ולמשפחה. טוב כי יכול פקיד עירוני להר' שות לעצמו דיור אנושי. עיננו אינה צרה בך, ואם תושבעיריך מרוצים גם הם, מי אנו כי נתלונן.

עזה תקחתנו כי ההולכים בעקבותיך — שמותיהם יפורסמו, לבל יקופח חלקם — לא יעכבו עצמם מעבור לשיכון אנושי בשל איאלו חקירות ותנואות.

על המפה שייכת העיר חיפה למדינת ישראל. לכאורה חוקי המדינה חלים עליה. אולם למעשה חיפה היא בירת חושי-סמאן — מדינה עצמאית, בעלת חוקים עצמאיים ושאיפות פוליטיות עצמאיות.

מה הן שאיפות אלה? כיצר תושב אבי חושי-סמאן לבצען? על כך ברשימה נוספת, שתתפרסם ב"העולם הזה".

הכל י' ס'סמה!

נערת "שלטוקס" מחפשת סיפמה לפרסום תוצרתה. הסיפמה צריכה לבטא את מעדות "שלטוקס", להיות קולעת וקצרה ביותר, רצוי בחרוזים.

פרס ראשון
פרס שני

הסיפמות תבחנה ע"י הג' הלת "שליחיקלים" והחברה שומרת לעצמה את זכות השימוש המלאה והיחידה. את ההצעות לשלוח לת. ד. 245 תל-אביב, עבור תחרות "שלטוקס" עד 12.6.55

שלטוקס

משמיד זבובים ויתושים

במדינה

לשחק בקלפים. טובה עבדה בבית חרושת גר, התחלקה עימו במשכורתה. בניגוד למה שפורסם בעיתונות, לא הגיש מנדל מעולם עזרה כספית למשפחה או לארוסתו.

כשעברה משפחת רוט (אם, 3 אחים, 3 אחיות) לדירתם החדשה בהדריוסף הצטרף גם מנדל, גר בקרב המשפחה חדשים רבים. מנדל שלט בעצם במשפחה: אחיה הבכור של טובה, גבריאל, עבד בחצובי ישראל בערבה, משה היה בצבא, ויצחק האח הקטן, לא יכול להתגנר.

שנתיים של פחד. אילם טובה ומנדל נפרדו. הוא חזר לגור במעברה, אך לא הניח לה. גבריאל אחיה אינו יכול לשכוח: "שנה וחצי היה קיים גנדו תיק במשטרה על ש"

שווארת לסק

הי, מה, למה, למה?

הכה אותה ואף איים עליה לשרוף את פניה בויטריוול, אבל המשטרה לא התערבה."

מנדל נעצר אמנם פעמים רבות, אך ממד שוחרר. "לא יכלנו לעצור אותו לעולם!" טענו קציני המשטרה לאחר המקרה. לאחר שחרורו היה מנדל שב ומציק לטובה. הוא דרש כי תחזור אליו.

"לא שאהב אותה", טענה שרה, "היו לו חיים קלים אצלנו. הוא מעולם לא עבד, לא רצה לעבוד!"

כך עברו שנתיים של פחד. טובה המשיכה לעבוד, לאסוף כסף, התכוננה לנסוע לצרפת ארץ מולדתה. לפני חדשים פגש מנדל את גבריאל, ביקש ממנו להחזיק של 30 ל"י, כדי לרדת לנגב, שם, לדבריו קיבל עבודה. גבריאל שמח מאד: "הייתי נותן לו 100 ל"י, רק שיסע."

אולם לאחר ימים מעטים פגש אותו גבי ריאל לידי בית-קלנוע בתל-אביב, מוכר כרטיסים בחשאי. "ב-30 הלירות שלי הוא לא קנה כרטיס לנגב, אמר גבריאל בצחוק, "הוא קנה כרטיסים לקולנוע."

לא סוהר ולא לילה. ביום ראשון שעבר יצא מנדל מבית הסוהר בפעם האחרונה. הוא ישב שבועיים על שתקף את טובה, חזר למעברה במצב רוח קודר ביותר. "מני דל הכריו", ספרו חבריו, "כי הוא מוכן לחזור לבית הסוהר — לעולם!"

באותו יום חיפש מנדל אדם אחר שהלשין עליו כי פרץ לתנות מכולת. כשלא מצא, יצא לשיכון עמידר, הופיע בדירת הרוטים בבוקר השכם.

לפני הכניסה הוריד מנדל את נעליו, נכנס יחף, התחבא מאחורי דלת החדר בו ישן יצחק. לאחר רגע נכנס משה, מנדל יצא ממחבואו, ציוה עליו לקרוא לטובה.

הארץ

הממשלה אישרה בימים אלה אשראי של כארבעים אלף לירות לפיתוח תעשיית צפת (זמנים).

אליק מג, חיפה עוד אשלייה? קולנוע אפיר מציג את הסרט הישראלי "לי גבעה 24 אינה עונה", הראשון שזכה לציון בקאן, זה השבוע הידד (הארץ). מרדכי דן, תל אביב הנחות והזמנות עודן בטלות בחולט.

(המשך מעמוד 9)

הודה כהן. הוא חסם את נסיונותיו של תמיר להעלות את המשפט לפסים ציבוריים רחבים, אמר בחיך: "למדנו ממשפט מסר יים לא לתת למשפטים להרחיק לכת יותר מדי." — השיב תמיר בחיך משלו: "אינני מכיר שום משפט שהרחיק לכת יותר מדי." דבר אחד היה ברור: התביעה במשפט זה תסתפק במינימום ההכרחי.

דרכי אדם ושודרת לשאול

לפני 23 שנה נולדה רות לסק בירושלים עם חוש טבעי לחפוש ואמונה מוצקה כי סלע כי כל בני האדם הם שווים. לשתי תכונות אלה נלוותה גם הסקרנות.

מאז היותה לידה קטנה לא התמיצה רות הזדמנות לבטא את רעיונותיה, נהגה לפנות באותה החופשיות לכל הולך על שתיים ש" הבין אחת משתי שפות האם של רותי — עברית ואנגלית. לא היה איכפת לה באם היה זה פושטיד מבקש נדבות, או הנציב העליון עצמו, אפילו לא אבא או אמא.

כשהגיע בשנת 1945 הנציב העליון לורד קאנינגהאם לירושלים, הגיף בית-הספר על שם אבלין רוטשילד, בו למדה רות, את הדגל הבריטי. אף אחת מחברותיה של רות לא התפלאה כשקמה היא ממקומה, צעדה ב" שבול בין הספסלים, ניצבה בפני המנהלת, שאלה בקול ברור: "מדוע אין מניפים את הדגל הלאומי העברי לצד הדגל הבריטי?" מאוחר יותר נזכרה המנהלת כי באותו רגע נבוכה ביותר אך חשה בעצמה שביעות רצון מופלאה.

נכון או מרוצה? איש לא היה מופתע גם כשעבור מספר שנים שאלה רות את הבריטים במישרין מדוע סגרו את שערי הארץ בפני העלייה. הפעם היתה שפתה לא עברית ולא אנגלית, אלא שפת מכונות-ה" יריה: היא הצטרפה לאצ"ל.

לאחר מלחמת השחרור, כשכל השערים היו פתוחים, החליטה רות להשתמש בהזדמנות זו, לבקר את העולם. מלחמתה בבריטים בישראל לא מנעה בעדה לחשוב כי הבריטים במולדתם הם עם מעניין שניתן ללמוד ממנו הרבה. כנתינה בריטית מצאה רות את עצמה בבריטניה לפני כשנה.

לפני שבוע התברר כי רות לא נשתנתה. היא עדיין היתה סקרנית כשהיתה, עדיין האמינה כי אפשר לפנות אל כל אדם כאדם. באסיפת בחירות בלונדון (ראה בעולם) בה נאם סיר ווינסטון צ'רצ'יל, השתתפה גם רות בשמיעת סקרנית, ניצבה מול המנהיג השמרני הדגול, שאלה בקול ברור: "האם מתכוון נת ממשלתו לכשתעלה לשלטון, לתמוך ב" ישראל באותה מידה כפי שהיא תמכה ב" מדינות ערב?"

לא היה זה נהוג לשאול שאלות באסיפות מסוג זה, אולם צ'רצ'יל השיב לאחר הר" הור: "אני נותן את הבטחתי כי בבית הנבחרים הבא, אדאג לכך באופן אישי."

הנואם המשיך להתבונן בשאלת הצעירה כמבטו החריף המפורסם, מספר דקות לאחר תשובתו, אולם היה קשה להבחין אם הוא היה נבוך או מרוצה.

אסונות

ידידת בהדריוסף

אשה זקנה עמדה על מרפסת ביתה בשיכון עמידר בהדריוסף, וצחחה בפחד נורא. על רקע ציחחתה נשמע לפתע קול יריית אקדה. עברה שניה אחת או שתיים של דממה, עוד שתי יריות — ושקט.

כשנכנסו השכנים לדירתה של שרה רוט, ופרצו את הדלת המובילה לחדר בתה טובה, ראו מתזה מזועזע: על הרצפה שכבה טובה בתוך שוללית דם גדולה. לידה, על המטה, ישב רכון מנדל שחרף — גם הוא מכוסה כולו בדם — ואקדה בידו.

טובה (אנטואנט) רוט (28) ומנדל שחרף (30) נפגשו במעברת י"חמטב"ר, שם הת" גוררו שניהם, לפני ארבע שנים. הם החלו לצאת יחד וערב אחד הציע מנדל לטובה נשואין. היא הסכימה, אולם תאריך החופה לא נקבע מעולם באופן סופי. "הוא פחד להתחתן", ספרה אמה של טובה מאוחר יותר, "כי הוא היה נשוי". גם על טובה נמאסו הדחיות והתנהגותו של מנדל. הוא לא היה יציב, לא עבד, נהג

דרוש
אותם כהקדם
למפרת

השתדמותך
המקצועית
או התיכונית

בשיטת-הלימוד בכתב

נצל את זמנך הפנוי לקידום עתידך! פנה, עם ציון המקצוע המעניין אותך אל:

המכון העברי להוראה והשכלה

בירושלים רחוב בן יהודה 2, ת. ד. 1259 מיטודו ובמקומו של

המכון הבריטי

משרדי באריכה:

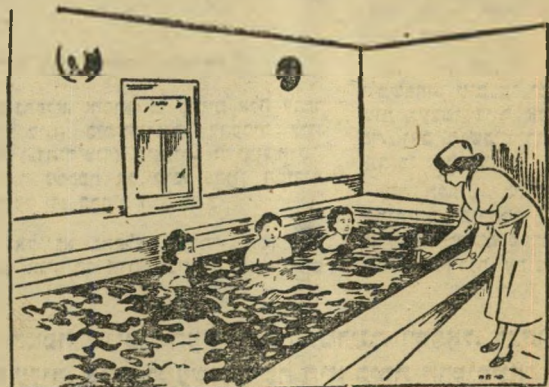
תל-אביב: שד' רוטשילד 15. נתניה: רחוב הרצל 19. חיפה: רחוב הבנקים 5. נצרת: רח' כאנוק 28.

(עז 41א)

הישלך כאבי'ם...

בגב, בברכים, בכתפיים או בפרקים?

"רפא" - רח' שלמה המלך 103, תל-אביב טל. 24495

בריכות

מי-מרפא

חבישת בוך

כמו בקרלסבד

וישי או

טבריה

כמו כן אמבטיות ערבול (Whirlpool bath) / חדר זיעה טורקי / מחלקה מיוחדת לאיכשור ע"י התעמלות רפואית, מסג' וריהבי-ליטציה. המוסד היחידי מסוג זה בארץ. מחלקה לסובלי רוימטיזם המוסד פתוח עד 9 בערב

בריטניה שפע מול קרחת

לא פעם קרה במערכת-בחירות בריטית ש' מפלגה אחת מצאה את יריבתה מתרחצת לתומה בים, גנבה את בגדיה. במערכת ה' בחירות, שנתיימה השבוע כנצחון השמרנים, בלטה תופעה חמורה יותר: שום מפלגה לא יכלה לגנוב את בגדי יריבתה, כי פשוט לא היה מה לגנוב.

שתי המפלגות רדפו ביאוש אחרי כל דבר שיכול היה להיראות מרחוק כנושא אמיתי לויכוח. שום נושא כזה לא נמצא: המפלגות התחרו בנייהן מי יגיד ביתר כשרון את אור תו הדבר. בסופו של דבר נשאר רק ויכוח אחד: האם טוב יותר אתונגי אידן היספסה, הג'נטלמני, בעל המיבטא המעודן - או מיסטר אטלי השקט, המתון, המעורר אימון. אם הבוחר העדיף את השפע על הקרחת,

למעלה מ-7000 מהגרים מאיי הודו המערבית, 6852 מהם השתקעו בלאמבט. מדי חודש וחודש, מוסיפים ונכנסים ללאמבט, בין 700 ל-1000 מהגרים נוספים. קיימת סכנה כי הרוב הקטן העכשווי של ילידי המקום יהפוך בשנתיים הבאות למיעוט.

בתולדות אי תעורבת. המגרים החד' שים דוחקים את רגלי עובדי השירות המקור' מיים. בזמן האחרון הגיעה ואפילו תגבורת של בעלי מקצוע, שרמת-החיים הנמוכה שלהם מאפשרת להם להתחרות עם בעלי המקצוע המקומיים. האבטלה בין העובדים המקומיים גוברת והולכת.

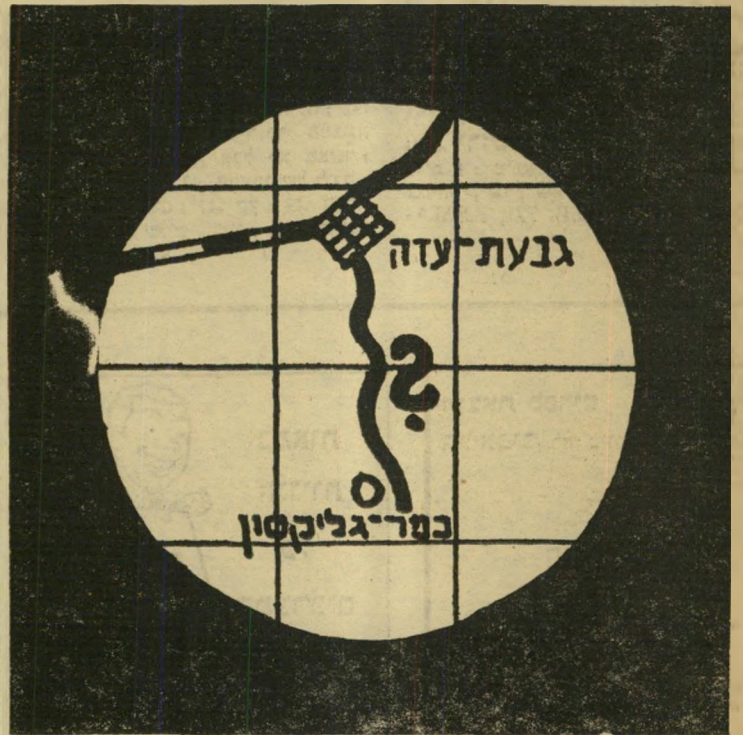
בעיה בפני עצמה היא בעיית הנשואים המעורבים. אחוז הנשים באנגליה הוא מן הגבוהים ביותר בעולם, ורבות מהן מעדי' פות להינשא לכושים מלהישאר בתולדות זק' נות, כפי שמחייבת אותן המסורת האנגלית הישנה. זוגות מעורבים אלה גורמים לא פעם לתגרות בינעדתיות, המאיימות להתפשט

אגד מוביל בכל הדרכים

האם אתה יודע את ארצך? האם תוכל לזהות את הנקודה המסתתרת תחת סימן השאלה שבמרכז המפה אשר לפניך? גם אלה מגיע יום יום אוטובוס, אגד, כשם שהוא מגיע לשכנותיה - גבעת עדה וכפר גליקסון. כל שעליך לעשות הוא לזהות את שם היישוב ולשלחו בצרוף כרטיס משומש כל שהוא של כל קו. אגד - שהוא למבצע אגד, תל אביב, ת.ר. 6137. בין המזהים נכונה יוגרד פרס ראשון של עשר לירות וחמשה פרסים של לירה אחת כל אחד.

חידון הארץ

לגבי תושבי הארץ, נוסעי "אגד" מבטן לידה כולם, לא היתה בשבוע שעבר הבעיה קשה. כפי שהודיע המזהה שזכה בפרס הראשון, בסך עשר לירות, טוראי דויד נוימן, צה"ל, ה. צ. 2412, היה פתרון החידון - מעלה הבשן. רבים גם ידעו כי שמו הקודם של מעלה הבשן היה יותר בוער: להכות הבשן, שם המקובל עדיין מאד על חברי הקיבוץ. וחמישה ממאות היודעים הרבים וכו בפרס של לירה אחת כל אחד: אורי גרזון מתל-אביב, קורדובה 6. גדעון כהן מכפר שמריהו, הזורע 19. הנוסע הצעיר (בן העשר) אברהם מזרחי, מטבריה, שיכון הוותיקים 6/63. יוסף וינר ממטולה, היודע כי מעלה הבשן משמש בין היתר גם כמקום מגוריו של מנהל "אגד" בקרית שמונה. ואברהם קרביץ מחיפה, חיים 4, שלא שכח להעיר כי החידונים ייתכן וקלים מדי. אחר הכל לא עובר "אגד" רק בדרכים כבושות ונוחות - הרי הוא מוביל לכל מקום, גם למקומות אותם קשה לזהות, על המפה לפחות.

דע היכן אתה עומד

גבעת עדה: מושבה בגבול השרון, לרגלי הרי שומרון. נוסדה ב'1903. מקום יישוב בתקופת התלמוד. כפר גליקסון: קיבוץ בגבול השומרון. נוסד ב'1939. סימן השאלה: כפר נוער בשרון. נוסד ב'1950.

וכל הדרכים - מובילות לאגד

ד"ש מוינה: תמונה זו של חתימת הסכם-המדינה האוסטרי בידי שרייחוז' של ארבעת הגדולים והקאנצלר האוסטרי עוררה תשומת לב מיוחדת בארץ בגלל פני האיש המסומן בעיגול: קארל הארטל. מי שהיה עד לפני זמן קצר קונסול אוסטריה בתל-אביב, הפך עתה בויה לאחז מעמודי-התווך של משרד-החוץ האוסטרי. הארטל, אנטי-נאצי חריף וידיד מושבע של היהודים, כתב לא מכבר לידידיו בארץ שבויה חסרים לו היהודים, וישנם שם "יותר מדי גויים".

על לונדון המזרחית כולה. החודש יצאו האגודות המקצועיות המקור' מיים וחבר המועצות המקומיות בדרישה משותפת מהממשלה להגביל את העליה, לך אוג לפיזור האוכלוסיה הצבעונית באנגליה כולה. אין להניח כי הממשלה הבריטית תדון בדרישה זו עוד לפני הבחירות, אולם בינתיים כבר פינה ריקוד הלאמבט החגיגי את מקומו, לפחות במחוז מולדתו, לסמבא קובאנית לוהטת.

כורמה

ח"י בודהה

המונים רבים של רופאים-דתיים-לא-מוס' מכים התפרעו החודש כרחובות ראג'ון. הסיבה: משרד הבריאות הממשלתי לא הכיר במעמד הרסואי שהוענק להם לפי המסורת הבודהית, הכריז עליהם כעל שאר-לאטאנים. מנין זלוול זה בדת בודהה? ה' רופאים לא היסטו: השפעת האווירה הציר בורית שהיא אדישה לייצור הסרט חיי בודהה*. הם דרשו את איסורו.

למחאות אלה הצטרפה קשת רחבה של אישים, מכהנהידת במגורים המרוחקים ב' יערות ועד לפרופסורים נאוניברסיטה של ראג'ון. טענתם: יצור סרט על בודהה, וביחוד על ידי חברת סרטים אמריקאית, יהיה חילול קודש.

המורה והדולאר. השבוע התערו כי מחלוקת ראשי הסאטאנה* הבודהיסטית. ד"ר מאלאסקה טס במיוחד לראג'ון, ניסה לשכנע את אנשי הדת המקומיים כי סרט על חיי בודהה יסייע להפצת תורתו של המורה הז' גדול, עדין-הנפש, יכניס מיליונים של דולא' רים לראצות בודהיסטיות בהן יוסרט. אולם המוני כורמה המשיכו בהתנגדותם, סרבו להרשות כל דריסת-רגל לצלם או חוקר אמריקאי.

הוויכוח גרף לתוכו חוגים רחבים יותר ויותר. היחידים שלא התרגשו היו יצרני הוליבוד. בשבילים, חיכוך כזה פירושו תו' ספת טיבה של פרסומת חינוכ.

* סרט שחברת מטרו גולדוויין מאיר החלה בהכנות ליצורו.

** המועצה הבודהיסטית העליונה המור' כתב משלושים ואחד נציגי הדת הבודהיס' פית בעולם, משמשת כסנהדרין.

הרי גרם לכך במידה רבה גבר סוער שביקר לא מכבר בישראל. אנירון (ני"י) בוחן, שזכה החודש מפי וינסטון צ'רצ'יל לתואר "הקארייריסט רבי-הלהגי", החליש את מפלגתו עד אין תקנה במלחמתו הפנימית נגד קלמנט אטלי. אויביו טענו לא פעם שיש בכך כוונה: ניי היה מוכן לעזור למפלגת מפלגתו הפעם, על מנת להוכיח את כשלון הנהגתה הרשמית, לרשת בעצמו את מקומה.

יתכן שהאשמה זו מוגזמת אולם אין ספק שבמחנה המנוצחים היה ניי בוחן השבוע פחות עצוב מאחרים.

סמכה בלאמבט

החילים הבריטיים שחנו בארץ בתחילת מלחמת-העולם השניה, לימדו את ידידיהם המקומיים נוסף על שתיית הבירה מספלי פח ופוקר גם ריקוד חגיגי אטי-קאב, בשם לאמבט-וולס. לאלה ששאלו את הקוקנים * שביניהם לפרוש השם, הסבירו הללו בגאווה כי לאמבט הוא הרובע העתיק ביותר של לונדון, שנבנה אחרי השריפה הגדולה. לדב' ריהם רק אנגלים טהורי-גזע היו גרים ברובע המיושן זה, שהעובש הירקרק על כתי-העץ הרועים שבו נחשב בעיני בעליהם כתעודת יחוס עתיק-יומין. אדם הבא מלאמבט היה מתקבל במסבאה אנגלית ביראת כבוד לא פחותה מזו שזוכה בה צבר מגדל-שפם מיבנאל בעמדו בתור בצרכניה במעברה.

חשאי, לא לפרסום! מצב מעורר כבוד זה השתנה באופן קיצוני, מיד לאחר מלחמת העולם השניה. המוני מהגרים מאיי הודו המערבית הציפו את האיים הבריטיים, בעקבות חוק המתייר לכל אורח בריטי להיר כנס לבריטניה ולעבוד בה. מהגרים אלה, ברובם כושים ומילאטים, אינו להם, אכ משום העובש על הקירות ואם בגלל תנאי המגורים הזולים, את לאמבט למושב.

מוסר דו"ח ראש מועצת לאמבט, הנושא עליו את הכותרת, "חשאי, לא לפרסום!" אשר הגיע לידיו של כתב השוטם הזה ב' לונדון: "בשנה האחרונה הגיעו לבריטניה

* בני-לונדון המדברים בענה לונדונית מיו' חדת. השם קוקני בא מהמילה תרנגול באנג' לית. לדברי הלונדונים, הקוקני הוא אדם שנולד בטוחח קריאת תרנגול מהסיטי של לונדון.

שייקה ושות'

פיצד לומר משהו ל-
לא מלים, על בעייה
זאת ניסו לענות פנ-
טימימאי הקאמרי-
בתוכניתם החדשה.

קרניים לאי. לשם בימיו הקטע איילות בילה שייקה רבות בגן החיות, הוא שוטט בכל רחבי הגן ועקב אחרי תנועותיהם השונות של כל מיני חיות. הוא הדרך את חניכיו יעקב ארקין (ימין) ומיה זיו לבטא בתנועותיהם את אצילותן של החיות, להפיק מבט המזכיר, לדברי הביטוי המקובל, עיני אילה. מביקור זה הם הפיקו תועלת רבה.

(ראה שער)

בסגט מימה, לא די בכך ש-
כל שריר הוא כמו קפיץ פעיל
ומכוון. כל תנועה מוכרחה לה-
יות בעלת משמעות וביטוי, כי
תפקידה של התנועה בפנטומי-
מה כולל גם את תפקיד המילה
המדוברת במחזה רגיל, ותנועה
מיותרת תהיה דומה לדברי-
שטות שהשחקן משמיע בעצם
הצגתו של מחזה רציני, אמר
שי אופיר מח-טבהגוף שעה
שמחה ממצחו את טיפוח הועה
בסיום הופעת הבכורה של תוכ-
ניתו החדשה מסכות. טיפוח א-
לה היו עדות למאמץ הגדול ש-
השקיע כדי להוכיח הלכה למע-
שה את דעתו, לפיה יש לסאנ-
טימימה, ההצגה ללא מלים, ערך
אמנותי העומד בפני עצמו.

הלא זכוכית. היצר הטוב, אותו מייצגת בפאה נוכרית
אפורת זיוה שפיר, מביא את היצר הרע, שייקה עצמה,
במבוכה, עליידי כך שהוא מציץ בו מבעד למראה
חסרת המראה, מחקה את כל התנועות שלו.

שייקה נגד שייקה. שני סיפורים מופיעים בקטע הקבצו והנוכח: האחד לבוש בלואיס,
ישן על ספסל רחוב ומתחנן לנדבה, השני לבוש הדר, נושא בירו המסופחת מקל בו הוא מגרש
במכות קבצנים סרדניים. את האחד משחק שייקה (צד ימין), את השני — שייקה (צד שמאל),
המתחלפים ביניהם בתנועת סיבוב זריזה אשר מגלה את הצד השני של התלבושת.

בתו לע לה, הצטיינו בליטוש סכני קיצוני, אך לא ככולם נראתה
המילה המדוברת — שלא נאמרה — מיותרת לחלוטין. במיוחד בלט
הדבר בקטע יפתח הגלעדי, שאם כי עלילתו ידועה לכל ומובנת לכן
כמעט מאליה, היה צורך לתת להפארה ולמוסיקה לדבר כמעט כמלים
מפורשת כדי לכסות על העדר המלים כפי הפנטומימאים.

בקיצינויות הפוכה הצטיין הקטע תמונות מאלבום העלייה השנייה,
בו היו מיותרות לא רק המלים אלא אף התנועה: תוך החלפת
תלבושות מזוהות בעומק הבמה החשוך, הופיעו השחקנים במסגרות
מאורות, ניצבו בעמידה קפואה המגלמת את כל הפוזות האפשריות
של התמונות המצהיבות באלבומי התמונות של הדור שעלה לישראל
ערב מלחמת העולם הראשונה כשהוא לבוש ברובאשקות, נעול
גנפיים ונושא על כתפיו מעדר ורובה ציד עתיק.

לא חסר גם נסיון לסאטירה על נושא מעודכן יותר: סיכוכי
הגביל התמידים בין ישראל לשכנותיה בקטע משחק השחמט בין
העמים. הצדדים מופיעים כשחקני שחמט לבושי פראקים, שאינם
מאחרים להסתכסך כאשר שניהם נוקטים בתכסיסי משחק שמחוך
לספר החוקים. הסיכוכך מובא לפני הגברת אי, אותה מייצגת זיוה
שפיר בתוך שמלת ערב כספית הודקה, ובעלת סדק המתמשך לאורך
הגל המפורסמת כולה, נפתר רק למראית עין ומתחדש מיד.

המוסיקה שליוותה את התוכנית ראויה להאזנה מיוחדת. יוחנן
זראי, שחיבר את הליווי המוסיקאלי פרט לקטע יפתח הגלעדי, הסך
את ההכרח להשתמש במכות הקלטה במקום תזמורת, מחסרון
ליתרון: הוא חיבר מוסיקה מיוחדת לסרט המגנטי, בו ייתכן, בעזרת

שימוש בשינוי מהירות ובמסננים אלקטרוניים, להפיק צלילים שאינם
מזכירים כלל את כלי הנגינה הרגילים, אבותיהם הטבעיים. על
המוסיקה הוטלו לצמצם חפצונים כבדים כנוכחית חזרונה ונעם

דף מאלבום. זהו דף אחד מאלבום העלייה השנייה, בו
הופיעו גם שומרים נושאי רובה, נערות בחולצה רוסית, ריקוד
הנדה בריבוליים וכוונתו לצדד עם המשיגים בניגוד

מכונה אנזיית. קצב העבודה בבית חרושת בעל
סרטניע מודגם עליידי המכונה, שייקה עצמה, שהפעלים
עונדית מריבה בתנועות מבוזזות ומצורנות ובקצר

אנשים

פסוקי שבוע

ח-כ מקי' משה סנה, לאחר שאמרו לו כי נציג ציבור מסויים מעורב במעשי נבלה לא מתוך כוונה אלא מתוך טפשות: "עדיין לא די בכך לקבוע שאדם הוא אידיוט. השאלה היא: לטובת מי הוא אידיוט?"

ישראל גלילי, איש צמרת אחדות הד עבודה, בנאום בחירות: "שיטת הבחירות האיזוריות, עליה נלחם בג'וריון, תביא לי חלוקת המדינה בין צדקיהו לבין אמיתי לפי התור, כל 4 שנים."

ח-כ חרות מנחם בנין: "המוליטיקה יכולה להיות המקצוע הנעלה ביותר או ה' שפל ביותר בעולם. ההבדל נעוץ באמונתו של האדם הטיסק בה."

סיר ווינסטון צ'רצ'יל, בתשובה לי נואם, במסיבה לאחר נצחון השמרנים בבתי רות, שיחל לו חיים ארוכים: "כבר היו לי."

בלי קפי'

התחרות הסמויה בין ראש הממשלה **משה שרת** לבין שר-הבטחון **דוד בן-גוריון** עברה לשטח נוסף: גם בני ג'י. החל לגלות עניין מיוחד בבלשנות, ורש במפגעי מעורכי הקונקורדנציה התנ"כית החדשה, במכתב ששלח להם, למצוא שם עברי לקונקורדנציה ציה.

לשטח חדש עברה העתיקה את פעילותה גם זמרת-ראשית באופרה הישראלית. לשע-בר, הדמות המרכזית בסכסוך האופרה-הבימה בשנה שעברה **אדים דה-פיליפ**: לאחר שהופעות האופרה נפסקו בגלל גרעונות כס' פיים, התמסרה לכתיבת ספרים, שלחה את יצירתה המוגמרת הראשונה להוליבוד ב' תקווה שתתקבל כנושא להסרטה.

גורל מר יותר אונה לשחקנית הקולנוע היהודית-מצרית רבת-הפירוטמת **לילה מז-ראד**: לאחר שבעבר הואשמה כבר פעם בפעולה לטובת ישראל, הועמדה הזמרת הגרונית האהובה שוב לדין, הפעם באשמת משחק בקלפים, מעשה בלתי-חוקי במצריים.

בלי נקויה

לשיא חדש באמונת המתיחה הגיע שחקן הקאמרי בעל חוש ההומור **זאב ברלינר-סקי**: הוא הודיע ערב אחד טלפונית לזוג הקומיקאים **דז'יגאן ושומאכר** כי לאחר הפעם בחיפה מכינים עבורם מסיבה רבת-בדירתו של **יעקב** (העירייה הזאת) **אורלנד** כש באו השניים במונית מיד לאחר ההופעה אל המסיבה המיבטחת, הופתעו להיווכח כי הר-ציאו את אורלנד ממיטתו לבושי-פיוזמה, מבלי שיהיה לו מושג על העניין.

ההפתעה לא פחותה זכתה השחקנית הר-אצילה של הבימה **חנה** (האם) **רוזינה**, שהביעה לתומה במסיבה ציבורית את רצון-ה לחזור ולראות את מוסקבה, כור מחצבי תה של הבימה, באוונטו של השגריר הסובייטי השחקני והמונטס **אלכסנדר אברמוב**. השגריר השיב מיד: "אנא, הגישי לי בקשה לאשרת כניסה ואטפל בה מתוך רצון טוב וידידות." השחקנית טרם השיבה להצעה זאת.

גימוסים מגושמים יותר הוכיחו מקבלר פניו של ראש ממשלת בורמה **או נו**, בשדה-התעושה בלוד, שלא טרחו להיודע על הרגלי אכילתו ועל צמחונותו הקיצונית (העולם הזה 916). הגישו לשולחנו מאכלי בשר. כא-שר התערב בדבר שגריר ישראל בבורמה לשעבר **דוד הכהן** (ראה במדינה) ודרש להסיר את מאכלי הבשר, הביאו המלצרים המבולבלים נקויה, גרמו לראש הממשלה האורח להסתפק בכוס מיץ תפוזים.

באוטובוס המוביל לביתו הרמת-גני שמע ח-כ חרות **יוחנן באדר** שיחה בין שני צעירים, שאחד מהם ביקש להצטרף למפלגה שמאלית-קיצונית ואילו השני הזהירו כי אם יעשה זאת "יהיה כל חייו דחליל ודגנראט." מסקנתו העגומה של באדר: בדרך הצעיר של היום, נחשב כל השוחה נגד הזרם ל-דגנראט, וכל המתפשר עם הזרם לאדם מוצלח.

קולנוע

ישראל

תעמולה שועלמה

הבחירות הביאו בכנפיהן המזוהמות שפע לעובדי ההסרטה בישראל: במאים צעירים שנסו את מתניהם, הפיקו בשביל המפלגות סרטי תעמולה קצוצרים, לרוב בעילים שם. כאשר הגיעו סרטונים אלה אל הצנזורה, אסרה שנים מהם, אחד של מפא"י ואחד של הציונים הכללים. העילה: הם פוגעים הן בטעם הטוב, הן בכמה מנהיגים נכבדים, בצורה שאינה מקובלת אפילו בתעמולת בחירות. יותר מזה לא רצתה הצנזורה לג' לוח על אופי הסרטים. גם מפיק התעמולון של מפא"י קולנועיתנאי זבר זאב רבינוף הכריז לכשנשאל מדוע נאסר סרטו: "אינני יודע כלום. אפילו שהסרט נאסר אינני יודע. לא היה בו מאומה, פרט לתמונות מנהיגי המפלגה."

סרטים

פאריס ימין ושמאל

מוניית פאריס קטנות (4 כחות-סוס) בהר-בה מאלו של תל-אביב, אבל, כפי שמנסה אלכס זינפה להוכיח **במבלי להשאיר כתובת**, צפונות בהן מנות גדושות של דראמה. כי הסרט, על אודות נצרה קרתונית (דניאל דלורס) הבאה, עם תינוקה לפאריס, לבקש את אהובה (הנשוי), נעזרת כנהגה מו-נית (כרנאר בלייה) רך-לכב המסיע אותה בפאריס שמימין ומשמאל לסינה, עמוס דר-מתיות עד לעיפה. יתכן כי בידי במאי כזה-סיקה, למשל, היה הסיפור הרגשני מקבל משמעות עמוקה (ומעניינת) יותר, אבל במאי מול לה שאנאה (שבם כתב את השיח) לא הרימו מעל לבנאליות צעקנית.

רגע בידד של אור: זמרת אקוויסטנציאלית זילייט גרקו משמיעה שיר מאת מלחין (נער פריטאי) קוומה.

בלש שטוח

אליבי היה פעם מחזה טלביזיה. אחר עיבד לכמה, הוצג מאוח פעמים בלונדון, וניו-יורק, פאריס ופעם אחת בתל-אביב. זה מעשה בטוני (ריי מילאנד), המחליט לרצוח את אשתו (גרייס קלי) בעזרת פושע בשם לסגייט (אנתוני דוסון). אולם האשה הורגת את המנסה לרצוחה, נידונה למתת — יותר אין מגלים, כמיבן, על סרט בלשי. היציק נטל את הספור הממתח. צילם אותו כתיאטרון, בהשתמשו בכמה מן הר-הטוטים המיוחדים לו, אך מבלי שהצלח להרים את אליבי לדרגת סרטי המתח הישנים שלו. הסרט צולם בשלושה ממדים, אך מוצג בארץ "שטוח".

רק חגבים

רוברט מיצים רוכב על סוסו. הוא מגיע לעץ. הוא יורד מן העץ. הוא שולף גרון. הוא כורת את העץ. הוא עולה על סוסו וממשיך לרכב. כתובות: **נהר האברון** בהשתתפות מארילין מינרו. למה כרת מיצים את העץ? חידה סתומה. מונרו ומיצאם, כרגיל, אינם משחקים ב' סרט שעל אודות אסיר לשעבר וזמרת הנח-קפים על ידי אינדיאנים (התקופה 1875) ואיתני הטבע. אבל הנחה! הנחה מצויין והוא שוטף את מסך הסינמסקופ בשירה של צ'י-לומפ נהדרים. הוא השחקן האמתי; כל האנשים הם רק חגבים.

יומן החדשות

עסוק מאד

לאחר שהופיעה בסרט האיטלקי חלום בל-הות, בבימוי בעלה רוברטו רוסליני, החלה אינגריד ברגמן בצילומים לסרט חדש, הפעם בבימויו של ז'אן (הנחה) דנואר, לצדו של ז'אן גאבן. במאי רנואר סיים זה עתה סרט אחר, פרג' קארקאג, גם הוא בהשתתפות גאבן, ומחזה מפרי עטו, בו משחקת בתפקיד המרכזי לסלי קארון.

מהבד לנייר

במאי ותיק ססיל דה מיל החל בכתיבת ספר על משה (עשר הדברות) רבנו, תוצאת מחקריו אשר עלה לו שלושים אלף דולאר, שנערך לרגל סרטו עשר הדברות.

ג.א. בולבוס
תכתוב יותר טוב!
3 דרגות עובי לבחירתך
מכיל את דיו הפלא DW
בולבוס

גלי הרדיו קוראים לך!
1. "תורת הרדיו"
חלק א' ב' מאת אינוניר א. מוזצ'נובסקי, מהנדס בקול ישראל"
2. ספר המסדרים
חלק א' עם הקדמת אנדר חובבי הרדיו בישראל. הופיע זה עתה. להשיג בכל חנויות הספרים.

Eterna
ארידה הסנדל האיטלקי
9 950
סולס'ארתן
בריא יותר חוק יותר טוב יותר

יעל: לא פעם מתפרסמים במדורי הצנוע מכתבים של כאלה הנמצאים בחוץ לארץ — רובם הינם ישראלים. מדוע לא תכתבי לאחד מהם?

מושיך, או מוזר — כרצונך

(920/615) הוא בוגר המכניון, הסת' פיק נם להשתלם בחוץ לארץ, וכעת הנו קצין בצה"ל. הוא רוצה להכתוב עם נערה חגיגית בניל 22—10 על כל נושא שיראה מעניין לשניהם. אולם הוא מזהיר את זו העתירה להכתוב עמו שיהיה עליה להסגל לאופיו ורעור תיו, "הקיצוניות במקצת". מה שעושה אותו (לדבריו) מושך במיוחד... או מוזר במיוחד בעיני הבריות.

טרמפים לאירופה

ירושלמית צעירה (920/616) נרמה לי לשנות לנמרי את דעתי על בני ובנות עירה. ראו את מכתבה ושפטו כעצמכם:

"אדיר חפצי לצאת השנה בחופשת הקיץ לטיול לחוץ לארץ... אינני בתו של מיליונר ומה שאני מבקשת זה שותף/פים למבצע של טרמפים ולניה באכסניות/נוער בדרום באירופה. האדי צות הבאות בהשכון: צרפת, ספרד, איטליה ושווייץ. רצוי שהוא, היא או הם, יהיו ברדיוס של ניל שלושים, עם חוש ליופי ואהבה לחיים. השכתי על המרור שלך אתרי שהתיאשתי מהחכ ריה בירושלים, אשר כרגיל לאנשים עובי דים ולומדים, מנצלים את הקיץ לאנוך "בנויו".

חו חו לך (920/616) על הזמנתך, אולם אין בתכנית לנסוע הקיץ לאיר רופה, ופרט לכך אינני ברדיוס של שלושים.

מהנרס לטיול

צעיר העומד בקיץ זה לקבל תואר של מהנרס (920/617), מקיפה טיולים על בילוי בכיתקה. על כך הוא מוכן לספר במכתבים לנערה חגיגית בניל 22—18. ולחזיק נם משהו על פסיכר לוגיה, כפרה ומוסיקה.

בעיקר קולנוע ומוסיקה

הוא בן 21 קייצים (920/618) ורוצה להכתוב בעיקר על קולנוע ומוסיקה עם צעירה בניל 22—18. יותר פרטים לא מסר.

הנאה אסתטית כתובה

זוה שיתכתב עם (920/619) תהיה הנאה אסתטית כל פעם שיקבל את מכתבה. יש לה כתביד נהדר! פרט לכך, היא נראית לי נערה נבונה ומש כילה בתוספת מעלות כ"ח אביבים ו' השכלה תיכונית. היא מעונינת בחבר לעט, בכבוד פחות או יותר רציני עד ניל 25. את הנושאים יקבעו בינם לבין עצמם.

אנגלית, מישהו?

את המכתב הכא קיבלתי כתוב אנגלית. נראה שבעל הדבר (920/620) איננו שר' לט בשפתנו. כותב האיש

...הניו בן 29, מדען ויפהיתואר (במיי) דה שיכול אני לשפוט) נלהב למוסיקה, אמנות, שחיה, ספרות יפה ו"צבריות". אשמח להכתוב עם צברית נאה עלייה, כנה, פקתית ובניל 23—20. תצלום ית' קבל ברצון. הוא הוסיף נב... "היא רשאית" לכתוב עברית, אולם באותיות ברורות, בבקשה.

שי מי הוא היום?

כרמלה הגיגיגית. ליותר על חכרך למען חברתך או לא ליותר — הגנה, לני' ביד, השאלה. אולם האם העלית בדעתך את האפשרות שלרפי יש רצון ובחירה משל? אינני סבורה שהוא יוקסם לשי' מעו על טרנסקציות מסוג זה, ואם תמי שכנה שתיכן בתרגיליהחילוק הרמיוניים שלכן קרוב לודאי שתצטרכנה לעשות זאת על השכון מישהו אחר. מתוך מכהך הכינותי שרפי הוא נער רגיש.

אם מיואשת. שנתיים של עצמאות (בצבא) יועילו לכתך יותר משמונה עשרה שנות תוכחות. בהעדרה מן ה' בית תדע להעריכו, ואין לי ספק שבי שובה הביתה תהיה הכיכה ונעימה יו' תר. כי כצבא, "אם מיואשת", אין אמא הכובסת את הבנדים, מלדרת את המנירות, דואנת לכמות הויטמינים ומ' וותרת לכל קפריסה של נערגות מפר נקת. מובטחני שתרגישי בשנוי ככר בחופשתה הראשונה.

על כל הפונים אלי בכל עניין שהוא, לצרף 500 פרוי-טה כבוקים.

הווי

לאחר העצמאות

בקיבוץ משגב'עם, מקום בו נשארה תלוייה על קיר חדרהאוכל כתובת מיום העצמאות: "אין מדינה ניתנת לעם על מגש כסף", נת' לה סדין להצגת סרט. הסתיר את אמצע הכתובה, השאיר לעיני הצופים רק את ה' מילים הקיצוניות: "אין כסף".

פייס הונך גנב לאסיר

בתל'אביב, לאחר שכייס אשר גנב ארנק ומצא בו רק ששה גרשים ביקש את המתקת דינו בגלל הסכום הפעוט שגנב, נימק ה' תובע את התנגדותו: "זה בדיוק כמו מפעל הפייס. אפשר להרוויח הרבה — ו' אפשר להפסיד".

צרה בשערה

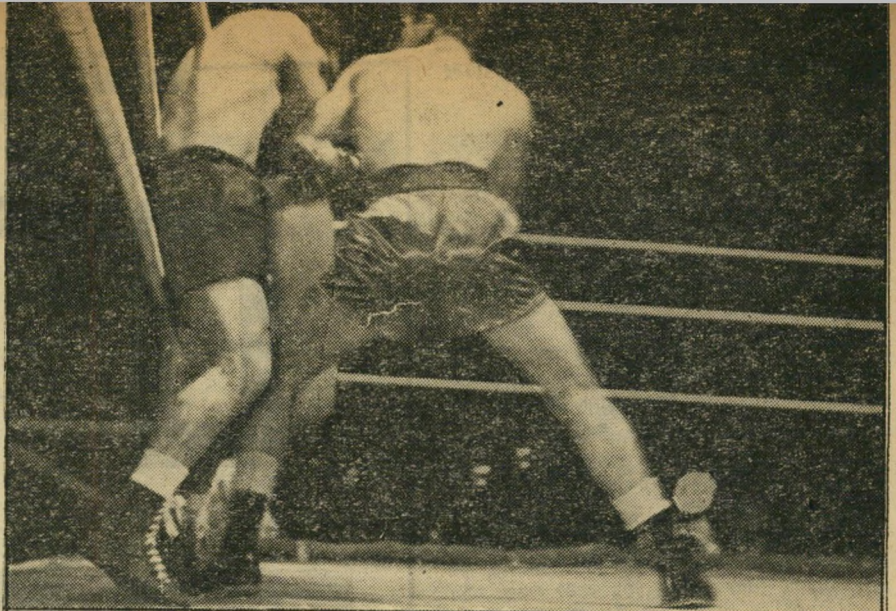
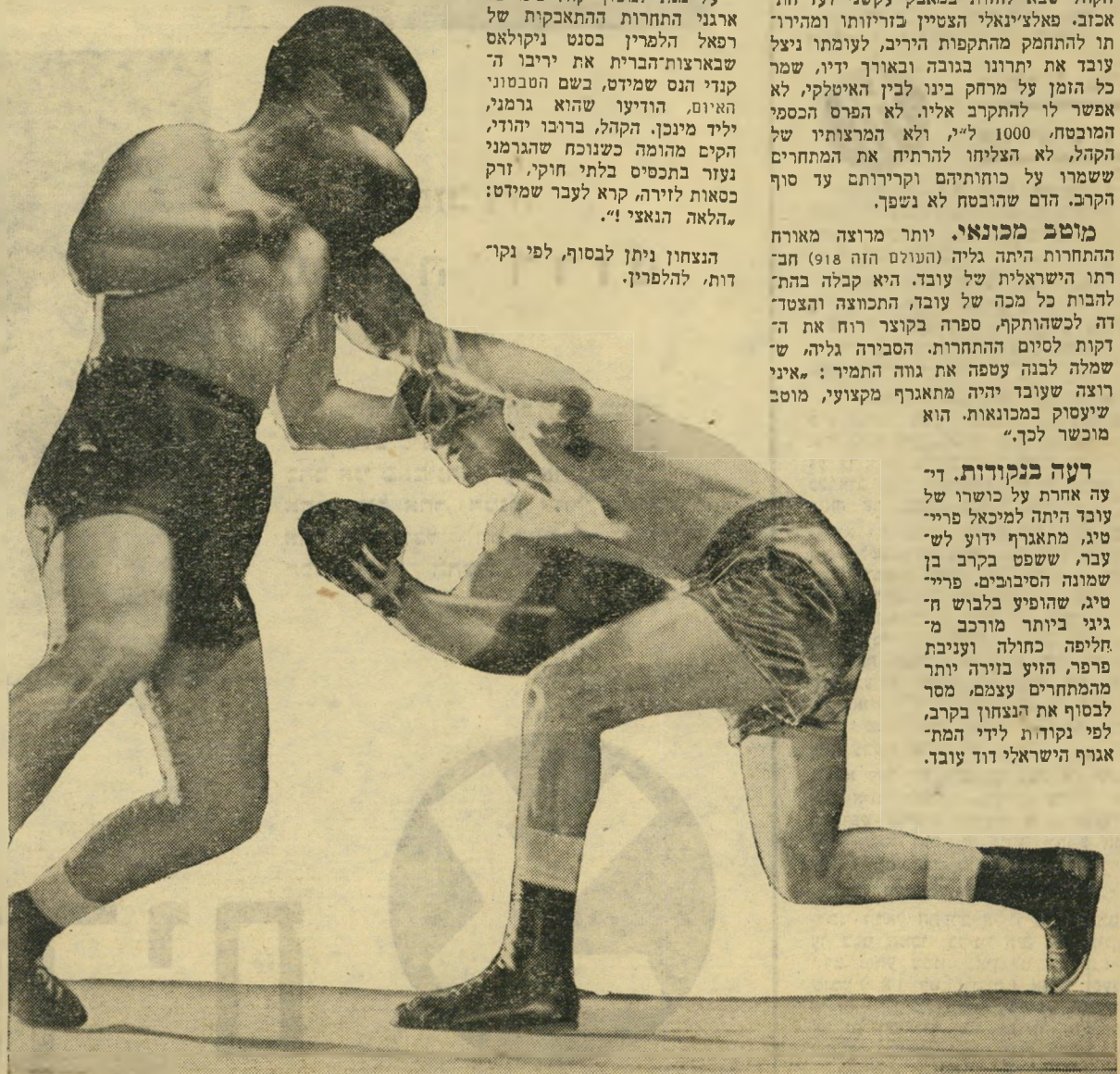
בקיבוץ נתיב הליה, מקום בו שכחים ב' יותר קלקולי מנוע גנרטור החשמל ומנוע הבאר, עמל החצרן יום תמים לשוא על תיקון מנוע הבאר, הלך בערב להתקלה, זכר ש' משהו לא בסדר, לקח עימו נר כדי להתגבר על המחסור בחשמל, נוכח בבואו למקלחת כי החשמל בסדר ומה שחסר הוא — מים כבדו.

שעית ראה

בתל'אביב ביקש עיוור שהורשע בדיון מ' השופט לא להחמיר בעונשו, היות והוא חייב לפרנס תשעה ילדים קטנים, השיב ל' שאלת השופט, מדוע הביא לעולם כל כך הרבה ילדים: "אני רואה מה שאני עושה?!"

את הכסף

בתל'אביב, לאחר שהוקרן על בד בית' הקולנוע השלט: "הקהל מתבקש לא לעשן", קם ממושבו אחד הצופים, עולה חדש מ' מעברת בני ברק, ציווה על אשתו: "בואי אסתר, ראינו כבר את הסרט הזה".

מתאגרף עובד (ימין) בקרב-גוף עם מתאגרף פאליצינאלי "שמאלית" למטה | הזרר!

ספורט

איגרוף

סכנה לרא קרב

"שמאלית!... למטה!... הוהר!..." קרא הקהל הנרגש, שעקב אחרי המתאגרפים ש' עגו בוירה הקטנה המוצפת זרקורים. השניים עקבו לרגע איש אחרי תנועת מתחרו, כשהם נעים בתנועה כמעט לא מרגשת. רגע של מתיחות — ואחר התפרץ הצעיר השחרחר ונמוך הקומה, התקיף את יריבו במערכולת של מהלומות קצרות וקרובות.

היה זה אחד הרגעים המותחים בקרב ה' ההאגרפות המקצועי הראשון בארץ, שנערך בין דוד עובד, אלוף ישראל במשקל קל וא' מאלטו פאליצינאלי, אלוף איטליה לשעבר. הקהל שבא לחזות במאבק עקשני ועז הת' אכזב. פאליצינאלי הצטיין בורירותו ומהירו' תו להתחמק מהתקפות היריב, לעומתו ניצל עובד את יתרונו בגובה ובאורך ידיו, שמר כל הזמן על מרחק בינו לבין האיטלקי, לא אפשר לו להתקרב אליו. לא הפרס הכסמי המובטח 1000 ל"י, ולא המרצותיו של הקהל, לא הצליחו להרתיע את המתחרים ששמרו על כוחותיהם וקירירותם עד סוף הקרב. הדם שהובטח לא נשפך.

מוטב מוכנאי. יותר מרוצה מאורח ההתחרות היתה גליה (העולם הזה 918) חבי' רתו הישראלית של עובד. היא קבלה בהת' להבות כל מכה של עובד, התכווצה והצטר' דה לכשהותקה, ספרה בקוצר רוח את ה' דקות לסיום ההתחרות. הסבירה גליה, ש' שמלה לבנה עטפה את גוה התמיד: "איני רוצה שעובד יהיה מתאגרף מקצועי, מוטב שיעסוק במכונאות. הוא מוכשר לכך".

דעה בנקודות. דר' עה אחרת על כושרו של עובד היתה למיכאל פריי' טיג, מתאגרף ידוע לש' עבר, ששפט בקרב בן שמונה הסיבובים. פריי' טיג, שהופיע בלבוש ה' גיני ביותר מורכב מ' חליפה כחולה ועניבת פרפר, הויע בזירה יותר מהמתחרים עצמם, מסר לבסוף את הנצחון בקרב, לפי נקודות לידי המת' אגרף הישראלי דוד עובד.

במסלול

הלאה הנאצי

על מנת למשוך קהל כינו מ' ארגני התחרות ההתאבקית של רפאל הלמרין בסנט ניקולאס שבארצות-הברית את יריבו ה' קנדי הנס שמידט, בשם הסבטוני האיום, הודיעו שהוא גרמני, יליד מינכן. הקהל, ברובו יהודי, הקים מהומה כשנוכח שהגרמני נעזר בתכסים בלתי חוקי, זרק כסאות לזירה, קרא לעבר שמידט: "הלאה הנאצי!".

הנצחון ניתן לבסוף, לפי גקר' דות, להלפרין.

מצדה. תמונות משפחתיות, תמונות המלחמה של אבא...

לפתע עצרה מצדה. מבטה ננעץ בתמונה. שני אנשים חבושי כובעי-גרב עמדו בה. ה אחד היה אבא, שותה גזוז ליד מכונת שק"ם. השני היה רבי-סמל צעיר ונמוך, בעל צלקת גדולה שהחזיק בתת-מקלע. מצדה ראתה את תמונתו בפניה זו מאות פעמים בעתונות ר' בטלסינימיה. זה היה בני הראל. זו הייתה גם אותה התמונה — אלא שכאן הייתה התמונה שלמה, ואילו לצרכי תעמולה השתמשו, כנר" אה, רק בקטע אחד שנחתך ממנה.

"אבא!" קראה ורצה לחדרהעבודה של גאנדי, שהיה מקושט בעשרות חרבות וסי' כינים ערביים. "מצאתי משהו!"

גאנדי נטל את התמונה בתנועה עייפה. אדישותו פינתה חיש מהר את מקומה לה בעה מתוחה. קמטי מצחו התעמקו כשזכרונו חפר בעבר. לפתע בקע טגרונו צחוק פרוץ, שדמה יותר להתפרצות הריגעש — צחוק בלתי-מרוסן שהרעיד את כל גופו, מילא את עיניו בדמעות.

"ב... בני... הראל..." נפלטו הברות בין התקפה להתקפה. "הגיבור הלאומי! תמיד ידעתי שאני מכיר את הפרצוף הזה! זה בנימין הרשקוביץ, סמל השק"ם מהגדוד הרביעי!"

כשנפתח הסכר, פרצו הזכרונות בשטף אדיר. כמובן, בנימין הרשקוביץ, איש הגח"ל מ' רומניה, שפחד כל כך לצאת לקרב עד ש' מצאו לו גיב בשק"ם! הרשקוביץ, שהובא שלוש פעמים למשפט מפני שטרב להביא את מכונת-השק"ם למשלטים אפ' לו בימי ההפוגה! הרשקוביץ, המטרה הנצחית לכ' דיתות אינטוסיות בגדוד הרביעי, ביחוד אח' רי שנפצע במצחו וזכה לצלקת-הגבורה מידי חייל מארוקאי שיכור, ששבד בקבוק' ברה על ראשו!

גאנדי זכר אפילו את התמונה: הוא מסר את התת-מקלע שלו להרשקוביץ שיחזיקו כששתה את הגזוז, בשעת ביקור במטה הג' דוד, וחבורה של צלמי-עתונות עטו על המ' ציאה.

פעמון הדלת צילצל. צחוקו של גאנדי הת' חדש. "זה הנאצי שלך", הריע, "תני לו את התמונה! הראי לו את הסירר שלו!"

המדריך סלמד

את יורם לקח

יורם נדהם. הוא ציפה להתפרצות של זעב, להכחשה נסערת. אולם המדריך רק הסתכל בתמונה באדישות, מילמל: "הממ, כן. התמונה הזו היא..."

יורם לא יכול לשלוט בעצמו. אבל זוהי עלילה! התפרץ. "הלא אתה היית חייל קרבי. הדגל על הקסטל! הקרב על בית-מחסיר, שבו השתקת לבדך עמדה של שתי מכונות ירייה..."

בני הראל חיך. "האמנת לטו ות אלה?" הוא הסתכל בצעיר בחמלה. "שמע'נא נערי, אתה בחור פיקח. הגיע הזמן שתתגבר. ובכן, דע לך: רק איריות הולך להיות חייל קרבי. כל אדם גבוה הוא פחדן. יש לו דמיון. הוא רואה את הסכנה וסולד ממנה."

הוא קם מקומו והרים את קולו, כאילו ביקש לשכנע את עצמו. "מי צריך גיבורים? ישנם רבבות כאלה בכל עם — הילדים שאינם מתבגרים, המטומטמים, עמי הארץ צות, מאה בגרוש. איפה הם עכשיו, גיבורי 1948? מי זוכר אותם? חשבו שהם כוב' שים את העולם, ולמחרת המלחמה נתנו להם בע טה בישבן. לא חביבי, אני לא טי' שש. אני יודע להסדר. יש לי ראש. הם צחקו ממני, אבל עכשיו הם לא צוחקים עוד. עכשיו אני צוחק מהם."

הוא עצר ליד השולחן, נטל את התמונה, קרע אותה לגזרים. "כמובן, בשביל ההמון המטופש צריכים להעמיד פנים. נשמור על הסוד הקטן הזה. מי יודע אותו? החברה שלך ואביה. חבל נצטרך לטפל בהם."

יורם קפץ ממקומו. "אתה מתכוון..."

בני הראל התקרב אליו, עד כי פניו נגי' עו בפני חניכו. בעיניו היה מבט צונן, ש' יורם נרתע ממנו. "אין לנו רגשות! אתה שומע? אין לנו ידידים! אנחנו נסעל על פי ההגיון! מי שעומד בדרכנו, נחסלו. גם אב זה רביאלוף. גם אם זה יורם עצמון בכבודו ובעצמו! אתה יכול לבחור!" יורם קפא. משהו נשבר בתוכו. משך כמה

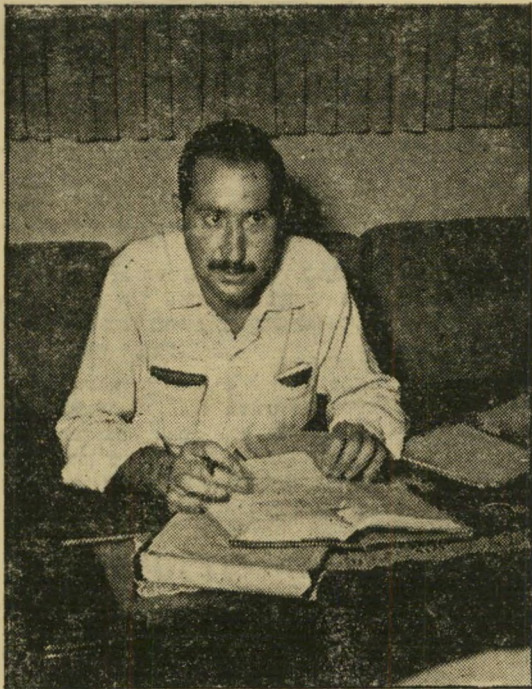
צ' עירימ

טודום

ירידיה טיפנברון

24

אני בוחר בציונים הכלליים כי הם פותרים את בעיות המדינה על-ידי הגישה הליברלית. לגביהם אין הפרט בורג אלמוני בתוך מכונה גדולה. ית' רון נוסף של הציונים הכלליים: אצלם אינטרס המדינה הוא מעל לכל.

מזכירה

שירה רדום

21

אני בוחרת בציונים הכלליים מכיוון שהם מגשימים ויגשימו את הדברים כהם אני מאמינה — עם אחר, מדינה אחת, דגל אחד, המנון אחד וחיונך אחד. ומעל לכל — הם דואגים לחופש הפרט, הדבר החשוב ביותר לאדם.

בוחרים

מ' חנה מ' לוכד

למעלה מחמש רבבות פ'עלים, עולים ומגינים
התלכדו סביב דגל מפ"ם כבחירות להסתדרות

מ' דואג לחלוציות?

בימים הקרובים יעדה על הקרקע המושק ה-70 של השומר הצעיר - על גבול רצועת עזה, באחת הנקודות הדרומיות ביותר, בה כשעה שמנחם מפא"י מפריח סיסמת בחירות של "חזית חלוצית" וממשיך

בהתישכות העובדת קיבלה מפ"ם

23%

מכלל הקולות

לקיים קואליציה עם הריאקציה - כמשיכה מפ"ם, ללא קולות תרוץ וזרקורים, במעשה החלוצי היום-יומי של יישוב הספר והכפר. חת גבולות המדינה מפני עבריה.

מ' דואג לבטחון?

רבים מחיילי ישראל, המרגישים את בעיית הבטחון על כשרם יום יום, לא הלכו שולל אחרי סיסמת הרפתקניות הלקוחות מאוצר הח"ר, ואחרי שאלת הרמניה:

חיילי צה"ל אמרו דברים

מפ"ם - 25%
מפא"י - 49%
אחיע - 20%

"איפה היותם?" הם הביעו אימוץ נם בשילוב ההתנגדות הפעילה והנועזת עם חתירה בלתי פוסקת ועיקשת לשמירת השלום.

חיוקז של מפ"ם בבזירת כנסת הוא תנאי לחזית פע'י חלוצית בראש השלטון, להפלת הכרית המכשילה, איצ'לא תו - שפניה למפא"י, לא ק - אויבת הציונות

תויד לכוח החלוצי הלוחם - מפ"ם

רגעים לא היה מסוגל לחשוב. לשמור על השליטה העצמית, פקד לעצמו. לא לעשות מעשה טפשי. אני... אני אתך! הפליט בקושי.

פניו של המדריך נרגעו. "ידעתי שתתבגר", חיך, וחזר לעבודתו.

באותו רגע כבר שקטו פניו לחלוטין. ה תווים הנוקשים חזרו לצידי הפה הקמוץ, כאילו חזר ולבש מסכה שהוא רגיל ללבשה משך שנים. משום-מה נזכר אותו רגע ב" מאורע שאירע לו בילדותו, שעה שלמד ב" בית-ספר תיכון חדש בתל-אביב: אחד מה תלמידים הבוגרים, שאחו הסתכסך בשאלת הבעלות על כדורגל ישן, התנפל עליו והיכה אותו מכות רצה. כל מה שחשב אותה שעה היה: לא לבכות. רק לא לבכות. אחר כך נראה. עוד ניתן לו.

וגם הפעם, לא נתן לרגשותיו לתת אותות בפניו הקודרים. אך מאחורי הפנים, כמוה הסוער, צפו ועלו, כמו שבירי אניות בים, קטעי מחשבות. לפי שעה, טרם הצטרפו לשום שלמות.

יורם הסתכל בו לרגע, לפני שיצא. הוא ראה אותו, כפי שלא ראה אותו מימיו: הגבר הנמוך, מעוות הפנים, בעל הצלקת ש- נראתה עתה מגוחכת. גודלנו מפלצת, אמר יורם לעצמו, עכשיו נצטרך לשברה. דרושה זהירות, סבלנות, בגידה נגד בגידה, נבנות נגד נבנות...

קול צלול בוקע

מסרובע שחור

"אל תרימי את ראשך! אל תסתכלי!" פקד הקול הלוחש.

מצדה עבדה בכבישהגבול אית-רפיח, ככל האסירות של מחנה-המיון באראורה. האיש המדבר עמד מאחוריה. היא ראתה או- תו קודם לכן - אדם בעל פגיון ומגלב, במדי פלוגות-הראל, קצין -ככל הקצינים. מצדה בחשה בופת.

"יורם שלח אותי!" אמר הקול.

לבה של מצדה כמעט והפסיק להלום. זו הפעם הראשונה מאז מאסרה, לפני שלושה חדשים, קיבלה ממנו ידיעה. פעם ראתה את פניו בעתון-התעמולה של המחנה. פניו היו שגויים. ברוק הנעורים נעלם. במקומו באה הבעה אחרת, בלתי-מוכרת לה, משהו מתכ- תי ונוקשה. ובכן, הוא זכר אותה. אולי בכל זאת הרגיש מה קרה בארץ, משהו ממה ש- סיפרו האסירות החדשות, שהגיעו יום-יום למחנה.

"אביך במקום בטוח. שיחררנו אותו ממחנה נהלל." הוסיף הקול. "אנחנו נדאג שיעבירו אותך למשרד המחנה. את תישארי שם. ה- מחנה יהיה בסיס בטוח. אנחנו נשלח לך הוראות."

"מי אתם?" הפליטה מצדה, כמעט בעל כרחה.

"אנחנו הארגון. אין לו שם. הוא גדל. עליך להאמין ביורם..."

הארגון לא הכיב. דברים מוזרים החלו מתרחשים בארץ. פה ושם הופיעו כרוזים על הקירות. אסירים חשובים נעלמו. מישקה "הפטיש" הבטיח מדי פעם בישיבות מטה- האחוה כי הארגון חוסל, והנה צץ מחדש. יורם עצמו, המרכז הלאומי לעניני הסברה, לא נמנע בישיבות אלה לגנות את חוסרי- היעילות והרשלנות של מישקה ופקידיו.

ביום האחרון של שנת 1975 אירע המאורע הדרמתי ביותר. יורם עצמו אירגן הופעה רבת-י של המדריך בטלס-נימה - שידור שהועבר לא רק למאות אלפי פרטיים, אלא גם לכל כיכרות הערים וחזרייה-האוכל במשקים.

למעלה ממיליון איש חזו בשידור. הם ראו את פניו המוכרות עתה של המדריך, את שלוש אצבעותיו המורמות לברכת-האחוה. אולם לפתע נדם קולו, במקום התמונה בא מרובע שחור. קול שקט, צלול, של צעירה בקע מתוך המכשיר.

"תלם-שמיר-בועז. תלם-שמיר-בועז... קול ישראל - תזנות-השידור של תנועת המרי העברי. המאבק לא נסתיים! המאבק אף החל..."

למעלה ממיליון איש שמעו את המלים. רבים קפצו לחלון, סגרו את התריס, הנמיכו את הקול. במרתף השגרירות היהודית בירושלים שמע אותו גאנדי. הוא נשם לר- וחה. חיוך קל של שמחה עבר על פניו. כי הוא הכיר את הקול.

"מצדה", מילמל, "הצעירים, הם י'לחמו..."

האם אתה נתאים להיות ק"ב וצניעה?

11. החברה בה אתה מבלה, או אוהב לבלות.

היא —
(א) אך ורק חברה של ידידים שבחרת לך בעצמך ושאתה מעדיף אותם בגלל אישיותם החביבה עליך.
(ב) אתה מחבב חברה של ידידים נבחרים, אולם למעשה הינך נמצא לרוב בחברה שלא בחרת אותה בעצמך.
(ג) אתה מחבב חברה של ידידים נבחרים, אולם מוכן לבלות בכל חברה הוגנת שהיא מבלי להרגיש את עצמך שלא בכונה.

(ד) אתה מטבעך אוהב לבלות בחברה הקרובה אליך ביותר, כמו שכניך בבית המגורים, או חבריך למקום עבודה.
12. בכתך לקולנוע —

(א) אתה אוהב לבחור לעצמך סרט מעניין ולקנות כרטיסים משובחים, שאם לא כן אין אתה נהנה כלל.
(ב) אתה הולך לסרט שלא רצית בו, אולם אינך פוסק מלסעון אחריו נגד השיעמום.
(ג) אתה מוכן לחתור על ראיית סרט, אם אין משהו מעניין.

(ד) אתה הולך עם כולם.
13. בקשר לרכוש פרטי ועיר, בעד ערך פנטי-מנטלי או רוחני (כמו ספרים, תכשיטים או כלי בית קטנים), אתה —

(א) רגיש מאד ואינך מוכן להשאילו למישהו אחר תמורת כל הון.

(ב) מכין שכללי הנימוס מחייבים להשאיל לפעמים ספר או חפץ, אולם אתה מלא טינה על הלוקחים.
(ג) מוכן להשאיל כשאתה רואה שמישהו אחר זקוק לך.
(ד) אין לך חפצים מסוג זה, שלגביהם מתעוררת בעייה כזאת.

14. כשאתה קורא עיתון —
(א) אינך סובל שתצטרך לחכות עד שמישהו אחר יגמור לקרוא, ואינך סובל שמישהו יציץ מעל לכתפך.
(ב) אתה שותק כשמישהו עושה זאת, אולם זה מרגיז אותך עד מוות.

(ג) אתה מתלהב להתחלק עם מישהו בידע המעניינת, ולעיתים, ביוזמתך אתה, מתחיל אתה לקרוא בקול ידיעה מעניינת לסובבים אותך.
(ד) אתה רוצה להציץ בכותרות הראשיות, לא איכפת מתי.

15. כאשר ילדיך משתובכים ומפריעים לזמיון אחר —
(א) אינך סובל כאשר אותו מישהו לוקח לעצמו את הרשות לנוף בהם ואף לגרשם או להכותם.
(ב) אתה מקבל בשתיקה את תלונותיה של הגננת, אבל בעמקי ליבך יודע שאין היא צודקת, ושאינך כלידיך עלי אדמות.

(ג) אתה מבין יפה שאסור לילדיך להפריע לזר ושהוא צודק ברצונו למנוע זאת.
(ד) שיקבלו על הראש, אם מגיע להם.

סכם לעצמך

עתה ערוך את הסיכום: תן לעצמך 0 נקודות עבור כל תשובה שציינת באות (א), 1 נקודות עבור כל תשובה (ב), 3 נקודות עבור כל תשובה (ג), ו-4 נקודות עבור כל תשובה (ד). אם צברת לפחות 30 נקודות, הרי אין אתה מתאים כלל להיות קיבוצניק. אם צברת לפחות 40 הרי אתה יכול להיות קיבוצניק טוב, וכדאי לך להרהר ברצינות מחדש בעתידך.

אולם ככך אין הדבר מסתיים: עבור שוב על השאלות וראה אם ב'9 שאלות לפחות ענית את התשובה (א). במקרה זה אתה אינובידואליסט קיצוני, שלא רק חיי קיבוץ אלא אפילו חיי צחוק ומצומצמים הרבה יותר (כמו חיים עם חברים ליחידה צבאית, למשל) לא יעלו יפה לבניך. אם אתה מצוי בהכרח בתוך חיי צחוק כאלה, כמעט ואין ספק שאין אתה אוהב על חבריך, ולא תמיד באשמתך. אם ב'9 שאלות לפחות ענית (ב), הרי אתה אחד האנשים שלא מצאו כראוי את מקומם בחיים. הרגשה של קיפוח וקורטוב של רגש נחיתות קנו להם מקום בלבבך. בחיי קיבוץ היתה הטיפוס הממומדר הנצחי.

אם ב'9 שאלות לפחות ענית (ג), ייתכן שלא תלך דבש בקיבוץ, אך מאד ייתכן גם שעד מהרה תשתלב דחק בשיכ"בה הפעילה והמדורגת בחיי הקיבוץ. בצורה זאת יבואו על סיפוקם מצד החוסר/או כושר השיפוט וההבנה שלך. אם ב'9 שאלות לפחות ענית (ד), צפויים לך בקיבוץ חיים מקטים ימאשרים יחסית. לא תירש להיות פעיל במיוחד מחוץ לעבודה במשך, וגם לא תשאף לכך במיוחד. קרוב לחדאי שתקום משפחה ותעמיד ילדים ותראה טובה בחייך.

או, אם רצונך לנסח זאת אחרת: האם חיי הקיבוץ מתאימים לך? כי חיי הקיבוץ אינם דורשים אומצם סוג מיוחד שד בני-אדם, אך אנשים בעלי תכונות מסוימות משתלבים בתוכם כטבעיות, בעוד שתכונות אחרות מקשות על ההשתלבות בחיים אלה. היש ברצונך לדקוק אם אתה עצמך מסוגל להיות חיים של שוויון ואושר במסגרת הקיבוצית? אם כן, ענה בתום-לב על השאלות הבאות. אל לך להירתע, בני-מחשבה, מעצם הרעיון לחיות בקיבוץ — מוטב שתבדוק זאת, וייתכן ששמון כך הקיבוצניק האידילי, מבלי שחשבת על כך תחילה, ומבלי שאפילו תדע זאת בעצמך.

(ב) משתדל להביע דעות מקוריות ולהגישן בצורה מבריקה.
(ג) מתרכז בנושא בלבד, ומשתדל לומר בקיצור נמרץ וללא קישוטים יתירים מה דעתך?
(ד) אינך נוהג לדבר כלל. אתה מעדיף לשמוע ולקבל.
7. האם, כאשר נעשה לך דעתך עווד פעוט על-ידי אחר מודיריך —
(א) אינך משלים אתו בשום פנים, ועושה הכל כדי שהעניין יבוא על מקומו וכבודך יוחזר לך.
(ב) אתה יודע שאינך יכול לעשות מאומה, ממשיך לקיים אתו כלפי חוץ יחסי ידידות, אולם הינך מלא מרירות.
(ג) אתה משתדל לשכנע את האחרים בסבלנות, ומחזיר אם אינך מצליח.
(ד) אתה מוכן לעבור על העניין בשתיקה, אם לדעתך אין הוא כה חשוב כדי להפר בגללו ידידות בת-שנים.
8. כיצד אתה מתייחס לבעיות פוליטיות?
(א) אתה אינך נוטה מטבעך לקבל שום דעה כתורה

מה-רסיני, מעדיף לשקול במחשבתך כל בעייה לחוד בטרם תקבע עמדה.
(ב) לא תמיד אתה שומר על הגבול שבין מחשבה פוליטית-שכלית, לבין רגשות עזים המתעוררים אצלך בעד או נגד זרמים פוליטיים מסוימים.
(ג) אתה מודה בכל ליבך עם אחד הזרמים הפוליטיים ונכון לקבל את כל דרכיו, משום שהוא — לדעתך — צודק בדרך כלל, ויש לשמור לו נאמנות אף בשגיאותיו המעטות.
(ד) אינך מבין הרבה בפוליטיקה ואינך סבור שהיא הדבר החשוב ביותר בעולם.
9. בשעה שאתה נכנס לחנות בגדים כדי לקנות מטיי —
(א) אתה מדקדק הרבה בשאלה אם מעיל זה הוא באופנה, תפור באורח מושלם מארג משובח ומחירו אינו מופרז.
(ב) אתה אינך יודע בדיוק מה אתה רוצה, מניח לזבן לשכנע אותך במהירות, ולעילם אינך מרוצה לאחר מכן.
(ג) העיקר עבורך הוא, שהבגד יהיה טוב ונוח לתכליתו. בשאר הנקודות אתה מוכן לחתור ללא כאב-לב.
(ד) כל בעיית ההלבשה תופסת מקום קטן למדי במחשבתך.

10. העבודה שאתה עושה —
(א) לגביך היא החלק הפחות נעים של החיים, שיש לעשותו רק על מנת להרויח די כסף עבור החלקים האחרים של החיים.
(ב) נהנית בעיניך כתוכן עיקרי בחיים, ואינך מוכן לבזוב זמן שאינו מוביל אותך להשתלמות במקצוע המיוחד, בו אתה מתרכז חלק גדול של שעות היממה.
(ג) אתה מעוניין בה מאד, אולם לא איכפת לך, לשם יחון, לעבור מפעם לפעם לשטחי עבודה אחרים, אפילו הם מעניינים פחות.
(ד) אתה אוהב לעבוד בכל עבודה, ובלבד שתחוש בסיפוק היצירה והמעשה.

1. כאשר אתה עושה לפעמים את חשבון חייך ברצינות, אתה מגיע למסקנה כי —
(א) עיקר שאיפתך היא להתבלט בחברה, להגיע לקריירה מזהירה ולהימצא במוקד הזרורים.
(ב) אם הצלחת לבסס את פרנסת משפחתך ברוחה, די לך בכך.
(ג) אתה מרגיש כי חסר לך תוכן בחיים וכל היום התעסקת, בעצם, בשטויות.

(ד) אתה מקבל את החיים כמות שהם.
2. יחסך לכסף הוא —
(א) אתה רואה בו מודד עיקרי להצלחה בחיים.
(ב) אתה רוצה בו, אבל לעולם אין לך די.
(ג) לכסף אין ערך בפני עצמו, אלא רק למה שעושים בו. אם לרעה ואם לטובה.
(ד) היית רוצה העלה במשכורת.

3. בשעה שאתה נכנס לאכוד במסעדה, אתה —
(א) בוחן את התפריט היטב היטב, שואל כיצד מבושל כל מאכל ומזמין רק אם אתה מוצא בדיוק את מה שרצית.
(ב) מניח לאשתך או ידיך לבחור את המאכלים, אולם מהרהר אחרי החלטותיהם.
(ג) אוהב לאכול טוב, אבל אינך רוצה להיראות בדרך וטרדן.
(ד) אדיש למדי לבעיית בחירת המנות.

4. האם כאשר מתחילים להתחשש אחרי נכך כי תחלת לטייל עם רינה, אתה —
(א) מוכן לצאת מיד לדורקב רצחני עם כל מי שיאמר זאת (אף אם הדבר נכון).
(ב) הדבר מרגיז אותך, אבל מטעמים השמורים אתך אינך מוצא לנכון להגיב.
(ג) אתה סבור שרכלנות היא מידה מגונה, אבל אין זה פוגע בך באופן אישי.
(ד) לא איכפת לך כלל. אתה צוחק עם המהלחשים בלב שלם.

5. כאשר בני משפחתך תוכעים לעצמם זכות להשתתף בקביעות דרך-חייך ומסבירים לך כי מוטב שתעשה דבר זה או אחר, אתה —
(א) מצפצף עליהם, מבהיר היטב שזהו עניינך אתה יעושה את ההיפך.
(ב) עושה מה שהם אומרים, אולם אינך יכול לסלוח זאת לעצמך ולהם.

(ג) נשאר עצמאי בהחלטתך, אולם שוקל בכובד ראש ובתשומת לב מה שהציעו הם, ומקבל את ההצעה אם היא נראית לך.
(ד) מקבל את ההצעה מתוך הקלה, שאינך חייב להחליט בעצמך.

6. כשאתה מדבר על נושא כדשהו בפני קהל מצומצם או חבורה גדולה של ידידים, —
(א) הדעות שאתה מגיע חשבות לך פחות מן הרושם שאתה עושה על השומעים, אותו אתה משתדל להגביר על-ידי דיבור מבריק.